

ES SAIG

ALGAIDA - NÚM. 186 - JUNY DE 1996

editorial

DELS PINS DE SES ESCOLES A LA DIMISSIO DE SOLER

Aquest mes pensàvem parlar un poc dels pins de Ses Escoles. No és que hi hagi moltes coses a dir. Sembla que la decisió està presa i que tot d'una que acabi el curs seran víctimes de serres i destarls. Si així s'ha acordat amb l'assentiment de totes les parts implicades, és difícil oposar-s'hi i rebutjar la mesura que s'ha pres.

El que se'ns fa mal d'acceptar és que aquesta sigui l'única solució al problema dels pins. Aquí és on radica la nostra disconformitat. Hem estat demanant informació i són moltes les escoles de Mallorca -i places i passeigs i llocs públics- on hi ha pins i ningú no s'ha plantejat la necessitat de tallar-los. I no ens voldreu fer creure que Algaida és un poble diferent, on tenim unes cuques de processonària especialment virulentes. La plaga és la mateixa pertot i les mesures per combatre-la són conegudes. No ens podran fer creure que una dotzena mal comptada de pins no pugui ser controlada.

Una cosa sí és clara: la mesura serà efectiva. Solució al mal de cap: tallar el cap. Res d'apedaçar, o tot o res. I com que els resultats no poden fallar, la passa següent està cantada: tallar els pins de Sa Plaça. No té sentit suprimir-ne uns i deixar els altres; si uns es poden salvar, els altres també. Tal com deia en Llorenç Móra a una glosa que publicarem fa temps (ES SAIG nº 91. Per què no la rellegiu?) "...la vida mor una mica / i la campana repica / a funeral de pins morts".

I deixant aquests pins condemnat, passam a un altre pi caigut: el president Cristòfol Soler. La veritat és que quan va assumir el càrrec no ens fèiem massa il·lusions i qui més qui manco pensava que seria més del mateix. Però ben aviat va mostrar un tarannà més dialogant, una actitud clara davant el tema lingüístic anomenant les coses pel seu nom i una preocupació per protegir part del nostre paisatge encara no tuda. Ara bé, això era massa. Dins el seu partit, no podien acceptar-ho ni els espanyolistes que es fan un fart de parlar de "sa nostra llengo" i la voldrien morta, ni els especuladors i promotors d'urbanitzacions que veien retallades les possibilitats dels seus negocis bruts, uns negocis que no tenen altra meta que acabar de destruir el que queda per destruir. I el pobre Soler, molt dignament, ha hagut de dimitir.

En fi, que aquest mes ens ha tocat comentar dues males notícies.

LA NOSTRA PORTADA

CORRELLENGUA 96

Bolletí de l'Obra Cultural d'Algaida

Revista mensual. D.L.P.M. 495/80

Domicili: Rei, 1. Algaida.

Tf: 66 50 42 / 27 25 76

Fax 12 50 44

Imprimeix: Tirrena, SA. Manacor

Tf 55 52 12

Dirigeix: Delfi Mulet

Administra: Directiva de l'Obra Cultural

Mecanografien: Mireia Mulet i Guillem Vanrell

Col·laboren: Pere Mulet, Joan Trobat, Joan Mulet, Biel Bibiloni, Biel Sastre, Miquel Fiolet, Xesc Oliver, Víctor Andreu, Víctor Mulet, Miquel Serra, Antònia Ma Mulet, Catalina Martorell, Jaume Jaume, Miquel Molleta, Biel Majoral, Agrupació Fotogràfica d'Algaida.

ES SAIG només es responsabilitza de l'Editorial.

CALAIX DE SASTRE

CORRELLENGUA

En Calaix i Desastre

M'HAN DIT QUE DIUEN

Aquest Sord, segons ens ha arribat a l'orella bona, ja comença a parèixer un disco ratllat: cada mes parla més o manco dels mateixos temes i problemes. Això pot voler dir que cada dia torna més sord i hi sent manco, o que els problemes que mig en broma mig en sèrio, surten no es resolen. Per exemple, fa una quinzena d'anys (des que va començar a sortir ES SAIG) que feim broma sobre les Normes Subsidiàries, delimitació dels casc urbà,... i estam al mateix lloc. No hem avançat gaire, per no dir gens, si no és que hem tornat enrera en molts aspectes urbanístics per mor de no tenir uns normativa.

El mateix podriem dir de la circulació, aparcaments, robatoris, cans a lloure per foravila... El problema, comentaven a una tertúlia, és que els nostres governants (tots els qui han passat per la Casa de la Vila) volen fer grans coses: edifici dels vells, camp de futbol, poliesportiu, vestidors, tribunes, reforma total a l'Ajuntament, a Sa Plaça,... i això, a més de costar molts de doblers, du coa: uns gastos o despeses de manteniment que arribaran a ser molt feixucs.

I, com deia un, és en les petites coses de cada dia allà on es nota que una comunitat funciona. Poques vegades hi ha alabances per a l'Ajuntament, però com que en sentírem una, la volem dir: quan hi ha una festa o concentració a Plaça, o a qualsevol altre lloc, en acabar, tot d'una es fa net. Pensau, si no, en Cap d'Any, Sant Honorat o Sant Jaume; o en tots els divendres de l'any. Hi ha hagut temps en què no era així.

I ara que en parlam, hem vist que s'ha intentat treure una "barrera arquitectònica" a l'edifici dels Cavallers: es va abaixar l'acera per fer un pujador. El problema, diuen, és que la rampa que hi ha al mateix lloc és massa empinada, inaccessible per a un invàlid en cadira de rodes. Bé, el que vollem dir és que 10 o 15 senalles de bagatge hi varen estar més d'una setmana, igual que a Sa Placeta.

En canvi hem vist que la gent ha vist molt bé l'avís dels fems: es demana que no duguin bosses de fems als contenidors més que els dies que passa la recollida: dilluns, dimecres i divendres. És una cosa tan lògica que pareix que no hauria de fer falta dir-ho, però és curiós veure com, l'endemà mateix d'haver recollit els fems, els contenidors tornen a estar plens; i qualche dia -sobretot ara que comença a fer calor- fan molta d'olor.

El Correllengua va passar per Algaida i hi va haver bastanta gent. Així mateix es notaren algunes absències, no sabem si intencionades o per descuit. El fet és que els al.lots de Ses Escoles i l'Associació de mares i pares, a més de molts altres, animaren els corredors. I a Ciutat, s'horabaixa, ens digueren que d'Algaida hi havia molta gent.

Lo fotut dels actes que se suspenen -com una xerrada dins els Divendres Algaidins- és que per saber-ho un hi ha d'anar i llavors veu el lletrero avisant de la suspensió. Ja hem dit altres vegades que a Algaida qualche cap de setmana hi ha un parell de coses al mateix temps, i no es pot anar per tot.

La gent que durant el mes de maig ha anat a missa a La Pau ha comentat que passava una cosa curiosa: tothom, sense excepció, entrava al porxo cap baix i seguia una bona estona cap baix. A part del recolliment que això pot demostrar, el que passa és que tothom s'ha preocupat per com quedarà el trespol reformat. Els comentaris, de moment, no són gaire favorables. I del retaule també hem sentit gent que voldria tornar-lo a veure allà, aviat; però són molts els que pensen que no li veurem mai més; una vegada restaurat, el voldran a un lloc més protegit.

La inseguretat ciutadana és una cosa que preocupa molta gent. De tant en tant parlen de robatoris, tant dins el poble com per foravila. I també se senten coses rares que passen els vespres, de tard...: hem sentit parlar de bregues i agressions físiques que podien haver acabat malament.

Bé, acabem parlant de coses més alegres, com és el concert de la nostra Banda, que va ser un èxit, tant per la interpretació de bandes sonores de pel·lícules com d'assistència de públic. I aviat sentirem a parlar dels actes i festes que diuen que s'estan organitzant pel 25è aniversari del Club de Futbol. Que, per cert, ha fet una molt bona campanya dins Primera Regional.

Els pins de Ses Escoles "ja tenen dia"; hem sentit que, una vegada llevades les paperines de Sant Jaume, es tallaran els pins. Però no passeu ànsia: sembraran uns altres arbres (encara no saben quins) i d'aquí a uns anys ni recordarem que mai hi hagi hagut pins, ni a Sa Plaça ni a Ses Escoles.

UN SORD

NOTICIARI

PROJECCIÓ DE DIAPOSITIVES

Dia 14 de juny a les 9'30 hi haurà una projecció de diapositives al pati del Casal Pere Capellà, organitzada per l'Agrupació Fotogràfica d'Algaida. Es tracta d'unes diapositives submarines d'un vaixel de guerra enfonsat al Mar Roig durant la Segona Guerra Mundial. En són els autors Roc Ventosinos i Joan Carles Horrach.

PLUVIOMETRE

Ja ha arribat la calor i entrem en aquest període en què la secció "Pluviòmetre" fa poca basa i gairebé la podríem suprimir. Però el mes de maig, al principi, encara ens donà unes pluges moderades que arribaren als 37 litres.

Per cert que l'apotecari Gabriel Martorell, que és qui ens proporciona aquesta informació, ha rebut a Madrid un premi per la seva constància recollint informació meteorològica; recordem que la seva família ho ha fet ininterrompudament des de l'any 34.

Ja vos ampliarem aquesta notícia.

FESTA DE SANT BERNAT DE MENTON

Els excursionistes celebren la festivitat del seu patró Sant Bernat de Menton el pròxim dia 16 de juny. Ho faran amb una excursió-trobada al Puig d'Es Porrassar, a Artà, prop de l'ermita de Betlem. La sortida serà a les cinc del matí.

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

DEFUNCIONS

Maria Pujol Sastre. Va morir dia 29 de maig a l'edat de 78 anys.

NAIXEMENTS

Vicenç Cañellas Ramis, fill de Josep i Catalina. Va néixer dia 5 de maig.

Francisca Amengual Amengual, filla de Bartomeu i Francisca. Nasqué dia 26 de maig.

Arnau Mulet Mulet, fill de Víctor i Joana. Va néixer dia 28 de maig.

ASSOCIACIÓ BANDA DE MÚSICA

L'associació de la Banda de música d'Algaida convoca els seus socis a l'Assemblea extraordinària que tindrà lloc el 28 de juny a les 21'30 h. en primera convocatòria i a les 22 h. en segona convocatòria en el nou local de la Banda de música al Casal Pere Capellà.

La Junta rectora considera molt important la vostra assistència ja que hi ha dos punts importants en l'ordre del dia, un d'ells referent a la reforma dels estatuts i l'altre a la renovació dels actuals càrrecs de la Junta Rectora.

DURANT AQUEST MES DE JUNY, EN DATA ENCARA SENSE CONFIRMAR, SE CELEBRARÀ L'ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DEL C. E. ALGAIDA. TOTS ELS SOCIS HI ESTAU CONVIDATS.

SABEU ON ÉS?

No hi ha dubte que l'objecte de la fotografia d'avui és una pica d'abeurar. Vegeu el detall dels ganxos metàl·lics, a manera d'estaques, per a fermar-hi les bústies; així com també el forat per on es pot omplir la pica a poalades.

El diccionari ens defineix la **pica** com "una peça de pedra viva, marbre, pedra artificial o de ciment, que té una concavitat destinada a rebre i contenir aigua o un altre líquid que hagi de servir per rentar, amerar, abeurar animals, etc.

Picar: donar cops amb un martell, maça o altre instrument a una pedra per a fer-li una cara bona, quadrear-la, tallar-hi motllures, etc.

Picador: eina o instrument amb què es pica. O també: llegendari *latin lover* a la mallorquina que a la dècada dels 60-70 causava esglais entre el turisme femení, sobretot nòrdic, diuen.

Picadís: fragments que es fan en esmicolar les pedres de marès o altra matèria dura.

Picabaralla: conversa frívola i impertinent, que pot derivar en discussió i brega. O també: nom d'una campana que hi havia en el campanar de la Seu de Ciutat durant el segle XVII.

Picaformatge: ocell semblant a un gorrió, que s'afua a picar les fogasses de formatge que estan eixugant fora de les cases.

Topònim: **Picamoixons**, poble agregat al municipi de Valls (L'Alt Camp, Tarragona).

Refrany: "De mica en mica, s'omple la pica".

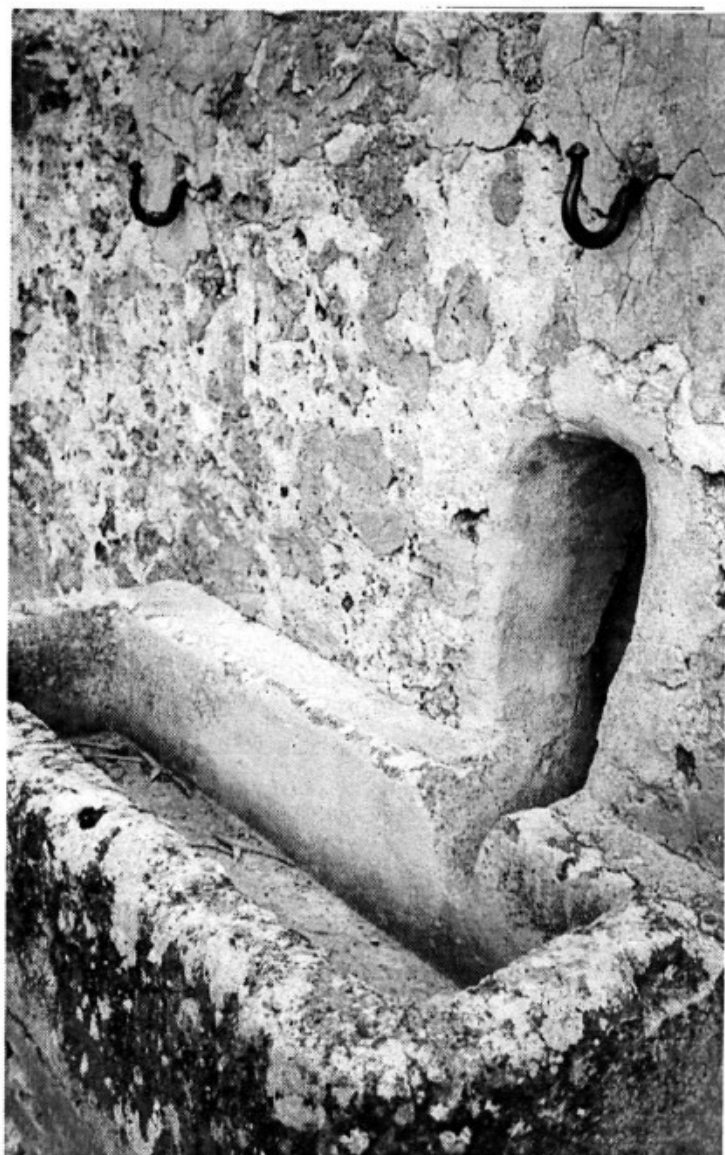
Cançó:

Amb aquesta aigo regalada
i unes bones miquetes,
jo restaria entaulada
a sa font de Ses Piquetes

Pista: perquè un animal es pugui abeurar, sempre hi ha d'haver aigua a prop. Darrera la pica de la foto protagonista d'avui, hi ha un pou-mare que va ser objecte d'un reportatge a la nostra revista el mes de març de l'any passat i anteriorment a la revista *Brisas*, traduït a l'espanyol. Sabeu on és?

Solució del mes passat: l'escala de marge que vos mostrarem està situada a la carretera de Randa a Montuïri, just passat el carrer de Ses Parres, i comunica la possessió de Son Romaguera amb les terres situades part damunt aquesta marjada.

M. F.

L'AJUNTAMENT D'ALGAIDA informa

PRESSUPOST MUNICIPAL 1996

Durant el passat mes de maig, la majoria municipal va aprovar els pressuposts per a l'any 1996. El pressupost d'aquest any puja a 232.604.217 PTA, amb un increment d'un 49% respecte al pressupost de l'any passat.

Aquest increment es deu a les inversions en obres que té previst dur a terme l'Ajuntament durant aquest exercici: reforma i il·luminació de sa Plaça, primera fase de la reforma Casa de la Vila, reforma de la Unitat Sanitària, electrificació del camp de futbol de Pina, obres i reforma de la conducció d'aigua als vestidors del camp de futbol d'Algaida. S'ha pressupostat la construcció del Pavelló Cobert a ses Escoles (Pla d'Extensió de l'Educació Física als centres docents). La construcció del Pavelló està pendent del Consell Superior d'Esports, per la qual cosa que estigui pressupostat no vol dir que es comenci.

REFORMA CIRCULATORIA AL NUCLI URBÀ D'ALGAIDA

El proper 15 de juny entrarà en vigor la primera fase de la reforma circulatoria. Aquesta primera fase inclou carrers que fins ara eran de doble sentit passin esser

d'un sol sentit i regulació de l'estacionament.

El carrers afectats en aquesta primera fase són: Amagura, Unió, Sitjar, Església, Victòria i Pare Pou; carrers que a partir d'aquesta data seran, alguns sols a un tram, en un sol sentit. El carrer de l'Esperança canvia el sentit de la circulació.

A més hi haurà regulació de l'estacionament als carrers de s'Aigua, placeta des Sitjar, sa Plaça, Pare Pou, Sol i Campet, aquests dos darrers passen a ser d'estacionament quinzenal.

L'aturada de l'autocar que cobreix la línia Felanitx-Palma serà al carrer Pare Pou.

L'Ajuntament és conscient de la confusió que comportarà aquesta reforma circulatoria. És per això que no s'ha duit a terme tota la reforma prevista sinó que s'aplicarà en un parell de fases. Està en un període de prova ja que caldrà veure com pren per si, ja més envant, esdevé definitiva. De tota manera, abans d'inicialitzar-se aquesta reforma circulatoria, l'Ajuntament informarà puntualment i en detall. Us demanam que tingueu paciència, que respeteu la nova senyalització. Creiem que si és així tots hi sortirem guanyant.

AUTOCAR FELANITX-PALMA-ALGAIDA

Tal com s'ha informat abans, l'aturada de l'autocar serà al carrer Pare Pou, a l'explanada de davant can Bosso. L'autocar vendrà pel carrer de sa Tanqueta i Aigua i sortirà en direcció a Palma pel carrer Metge Verger i Carrer de s'Estació.

PROBLEMÀTICA DE LA PROCESSIONÀRIA DELS PINS DE SES ESCOLES

El passat nou de maig l'Ajuntament va decidir tallar els pins de ses Escoles. La votació fou nou vots a favor (Grup Socialista i Grup Popular) i un vot en contra (PSM).

A la problemàtica de la processionària, informació de la qual ja s'ha donat en aquestes mateixes pàgines, s'ha d'afegir les al·lèrgies degudes al pol·len dels pins i als problemes que les arrels causen al trespòl, a la cisterna, a les pistes i a les instal·lacions de clavegueram i aigües netes que passen per ses Escoles.

Si bé els problemes derivats del pol·len i les arrels són de difícil solució, si no es tallen els pins, la problemàtica de la plaga de la processionària és la que té els efectes més greus sobre la comunitat escolar, no oblidem que hi van al·lots des dels dos anys.

Aquest any ha estat un any on la plaga ha desbordat tots els tractaments. L'Ajuntament va informar als tècnics de la Conselleria d'Agricultura de les mesures que ha pres per fer front a la plaga - instal·lació de trampes sexuals, tala de branques infectades i bosses de la processionària, escopetades a les bosses inaccessibles- sistemes que no eliminen

en un cent per cent la plaga. Els tècnics explicaren, que aplicades totes les mesures exposades, només queda com a solució el tractament químic, tractament que a més d'acabar amb la processionària té efectes sobre els aucells i, a més, és assumir un risc sanitari per a les persones de la comunitat escolar.

Després d'estudiar les queixes del col·lectiu escolar, dels informes mèdics i els informes de la Conselleria, l'Ajuntament ha considerat que tallar els pins és l'única solució per resoldre aquest problema.

L'Ajuntament és conscient que aquesta és una situació delicada i difícil. S'ha decidit tallar uns pins que són part de la nostra història, però la salut dels infants és primer que qualsevol altre sentiment.

L'acord de l'Ajuntament és, una vegada acabat el curs escolar, tallar els pins i substituir-los per altres arbres.

S'ha demanat, a diverses cases especialitzades, estudis i alternatives per la sembra de nous arbres. S'estudien quin tipus d'arbres convenen més per les característiques del lloc i on s'han de plantar per aprofitar millor l'espai del recinte de ses Escoles.

OBRES DE CASTELLITX

Tal com informàrem el mes passat, conjuntament amb la Conselleria d'Agricultura es va decidir refer el trespòl del porxo de l'església de Castellitx per tal de subsanar-ne les deficiències. En aquests moments les obres ja han començat i s'aprofitarà, també, per realitzar els retocs a l'interior de l'església que s'estimin oportuns.

RENOVACIÓ DEL PADRÓ MUNICIPAL D'HABITANTS 1996

Fins dia 30 de juny els agents d'empadronament visitaran els domicilis del Municipi per tal de recollir les dades personals per a la confecció del Padró Municipal d'Habitants.

Us demanam la vostra col.laboració i que respongueu amb interès amb benefici d'uns resultats més fiables i d'una millor confecció del Padró.

Si voleu més informació us podeu dirigir a l'Oficina d'Empadronament a l'Ajuntament d'Algaida.

NOTÍCIES DE LA BIBLIOTECA

Na Caterina Contacontes a la Biblioteca Municipal d'Algaida.

El passat dissabte dia 11 de maig va tenir lloc a la Biblioteca Municipal una Sessió de Narració de Rondalles a càrrec de na Caterina Contacontes dins els actes organitzats per celebrar el Dia del Llibre 1996.

Enguany, com sabeu, se celebra el centenari de la publicació de les Rondalles i na Caterina ens va deleitar amb mitja dotzena d'aquestes contarelles que feren la delícia de petits i grans que l'escoltàrem. A més, vàrem poder saber com ho havíem de fer per aconseguir pols de lluna i així fer, de cada narració, una cosa màgica.

Col.lecció Local.

Com ja us hem informat en diverses

ocasions confeccionam, a la Biblioteca, la Col.lecció Local. Aquesta col.lecció pretén esser un recull de tot tipus de publicacions que facin referència al Municipi d'Algaida. Una altra vegada demanam la vostra col.laboració per fer-la el més completa possible. Per això, si conservau publicacions antigues, fotografies, plagues de gloses, publicitats, programes de festes, programes d'actes, etc. i creis que poden ser d'interès per la col·lectivitat, us pregam quen ens les faceu arribar a la Biblioteca on les fotocopiarèiem i les incorporarèiem a la nostra Col.lecció Local.

INTERNET a la Biblioteca.

Segons una comunicació de la Direcció General del Llibre, Arxius i Biblioteques del Ministeri de Cultura, la Biblioteca Municipal d'Algaida és una de les poques biblioteques públiques de l'Estat que ofereix el servei de connexió a INTERNET als seus usuaris. A la carta se'ns demanava que contàssim la nostra experiència al bolletí informatiu "Correo Bibliotecario", que edita l'esmentada Direcció, a fi que totes les biblioteques públiques la puguin conèixer.

* * *

Horari de la Biblioteca Municipal

De dimarts a divendres
de 16'30 a 20'00 hores.

Dissabtes de 10'00 a 13'00 hores.

Horari de consulta de l'Arxiu Municipal

De dimarts a divendres
de 9'00 a 13'00 hores

COMUNICAT DE L'AGRUPACIÓ SOCIALISTA D'ALGAIDA

els pins de ses Escoles

L'Agrupació Socialista d'Algaida vol exposar quina és la seva postura envers el tema dels pins de ses Escoles i vol fer una sèrie de consideracions sobre l'aprovació per part de l'Ajuntament de tallar-los i substituir-los, en un curt plaç, per altres arbres.

Durant aquest darrers mesos el tema dels pins de ses Escoles ha estat un tema d'actualitat. Pel carrer, sobretot a l'hora de sortir els aHots de ses Escoles, els comentaris sobre la plaga de la processionària i els efectes sobre els infants que hi van escola eren els temes més habituals de conversació ja que aquest any la plaga de la processionària ha estat molt greu.

El tema dels pins de ses Escoles i les seves conseqüències sobre la comunitat escolar és un tema que ve d'enrera, fa set anys el Consistori fa decidir tallar els pins, no s'ha fet. Possiblement per falta de decisió o perquè la plaga no ha estat tan greu com aquest any i s'ha pogut controlar més i els seus efectes, encara que hi fossin, no eren, tampoc, tan greus com aquest any.

Per tractar aquest tema l'Ajuntament d'Algaida va convocar una reunió amb tècnics de la Conselleria d'Agricultura on assistirem tots els grups polítics, algun no va esperar que acabàs la reunió, els representants del Claustre de Professors, del Consell Escolar i de l'Associació de Mares i Pares. En aquesta reunió l'Ajuntament va exposar les mesures que havia pres -instal·lació de trampes sexuals durant els plaços marcats per la Conselleria, tallar les branques infectades i les bosses, així com escopetades a les bosses que no eren accessibles des de la grua- i que no foren suficients per acabar amb la processionària.

El tècnic de la Conselleria va donar una explicació del cicle reproductor de la processionària, dels nivells de control als quals ha arribat aquest insecte i que li permeten mantenir-se enterrat sota la terra durant quatre anys per després sortir quan les condicions siguin òptimes. Va dir, a més, que si aplicades totes les mesures no s'han aconseguit els efectes desitjats només queda la solució del tractament químic si bé aquest tractament té efectes secundaris sobre altres espècies. Aquest tractament, s'ha rebutjat pels efectes que pot provocar sobre les persones.

El problema de la processionària no és l'únic que provoquen els pins, s'han d'afegir les al·lèrgies provocades pel pol·len, els efectes que causen les arrels al trespol i a la cisterna, sense oblidar que per baix dels pins, enterrades, hi passen les conduccions d'aigua neta i clavegueram.

Al plenari, on es va discutir aquest tema, el Sr. Batle va exposar tots els punts anteriors i va informar de les queixes dels pares, de la comunitat escolar i dels informes mèdics presentats i una vegada exposats i discutits es va aprovar tallar els pins de ses Escoles i substituir-los per altres arbres amb els vots favorables del Grup Socialista i del Grup Popular i el vot en contra del PSM.

L'Agrupació Socialista d'Algaida una vegada exposat el problema vol fer les següents consideracions:

1.- Tallar els pins de ses Escoles és una resolució difícil de pendre i que costa molt, moltíssim. Aquesta decisió implicà llevar d'un cop part de la història de la nostra infància i joventut, llevar uns arbres carregats de records i sentiments i deixar un buit a la nostra memòria. A més

significa un canvi important de la imatge de ses Escoles.

2.- Aquesta Agrupació té ben clar que primer és la salut dels nostres aïllots. Els infants que pateixen les conseqüències no són els que venen els caps de setmana, són els que viuen a Algaida, els que juguen cada dia amb l'arena infectada de cuques, malgrat aquest any l'Ajuntament hagi llevat les capes superiors, del pati de l'escoleta; els que juguen a futbol a les pistes atrevessades per les fileres de la processonària que llença les seves substàncies urticants perquè es troben en un medi hostil; els que quan surten de l'escola no van a casaseva sinó a la unitat sanitària amb la cara inflada.

3.- Aquest és un problema greu que s'ha de tractar sense fer demagògia. Durant aquests darrers mesos el PSM ha dit que hi ha altres solucions per tractar el tema de la processonària. No sabem quines són, i el PSM ho sap? Ho dubtam. El Sr. Ballester, representant del PSM a l'Ajuntament, a la pregunta del Sr. Batle sobre aquestes solucions i quines eren, va contestar: "aquest no és moment ni el lloc per discutir-les perquè el problema dels pins ja està predeterminat".

Ens sembla Sr. Ballester que aquests temes s'han d'explicar i s'han de discutir al plenari de l'Ajuntament, o bé cal pensar:

- Que no hi més solucions. Hi el Sr. Ballester ha estat empegueït de dir el mateix que la Sra. Martorell que, quan fa set anys li demanaren pel mateix problema, va declarar a la premsa "si algú és al·lèrgic

a la processonària que faci la volta més grossa i que no passi per baix dels pins".

- No va dir les solucions, per no manifestar-se, cosa bastant habitual en aquest regidor quan els plenaris de l'Ajuntament tracten temes delicats o conflictius, i així no equivocar-se i després, els seus, no li donguin una passada i deixar-ho perquè, es publiqui en un comunicat, ja veureu com serà així, on s'exposarà tot el que es va callar al plenari, l'opinió del seu partit i miraculosament hi trobarem els remeis per solucionar el problema de la processonària, el problema de les arrels i el problema del pol·len. I tota la culpa la tindrà l'Ajuntament, de què hi hagi cuques, de que els pins tenguin arrels que axeiuen l'asfalt, de què el pol·len doni al·lèrgies als aïllots i tot per no haver pres les mesures que encara esperam i no sabem.

Sr. Ballester vostè és regidor i és a la Sala de Plenaris on es discuteixen i s'exposen alternatives als problemes.

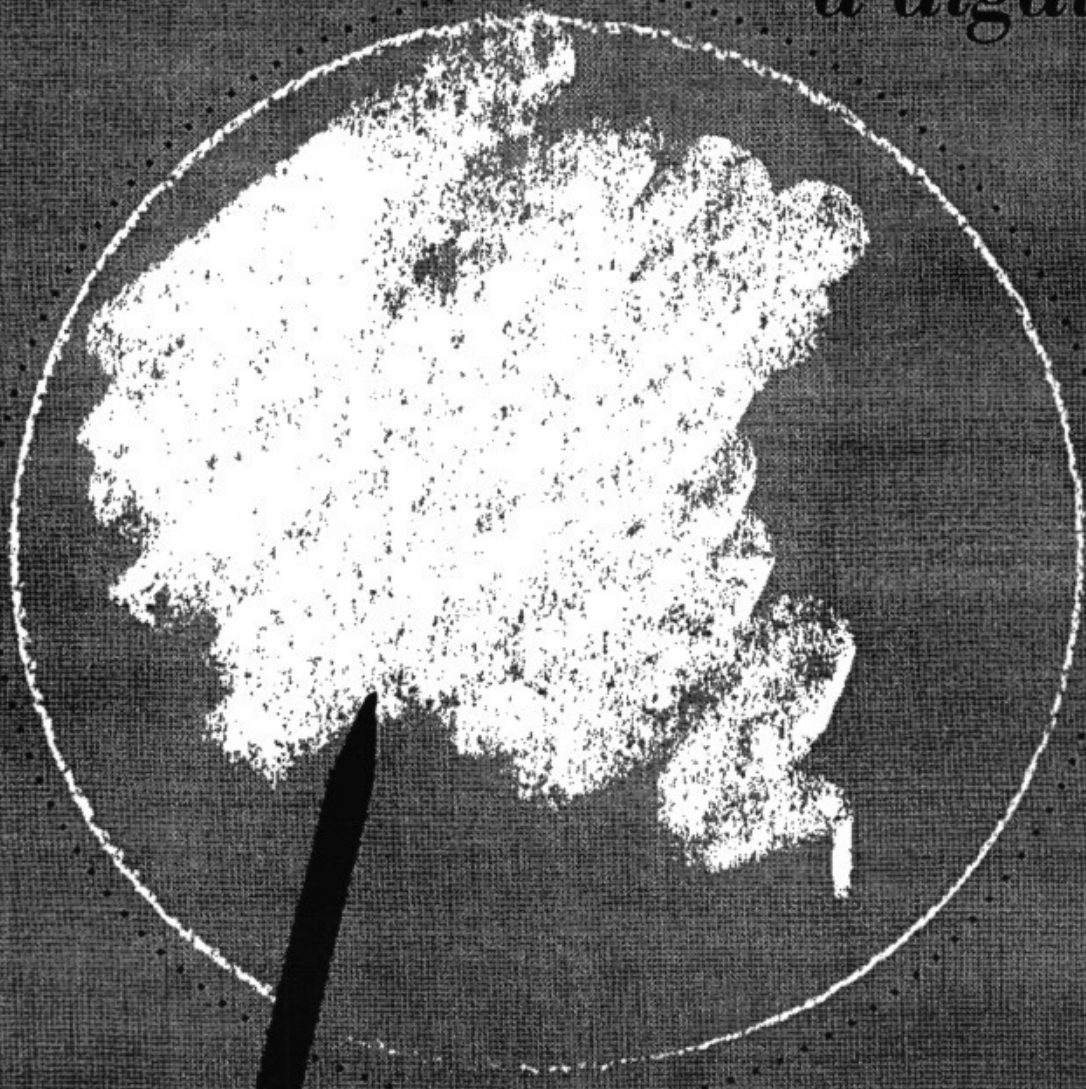
4.- Aquesta Agrupació demana a l'Ajuntament que presenti el més haviat possible el projecte de plantació de nous arbres al recinte escolar. Que aquests arbres responguin a les característiques de l'indret i s'estudii els llocs on s'han de sembrar per aprofitar de la millor manera l'espai de ses Escoles.

D'acord amb el que s'ha exposat anteriorment aquesta Agrupació recolza la la resolució de l'Ajuntament de tallar els pins.

Agrupació Socialista d'Algaida

PUNT VERD

d'algaïda

Manual d'ús

1. • Pintau els cercles de color **VERD ESPERANÇA.**
2. • Retallau-los pels punts.
3. • Enganxau-los a les bosses de fems i a les deixalles.

MIQUEL OLIVER BAUÇÀ TORRES

DE LLOCS I DE SILENCIS (IV)

Il·lustracions de Jaume Oliver Bauçà Torres

NEDÀVEM

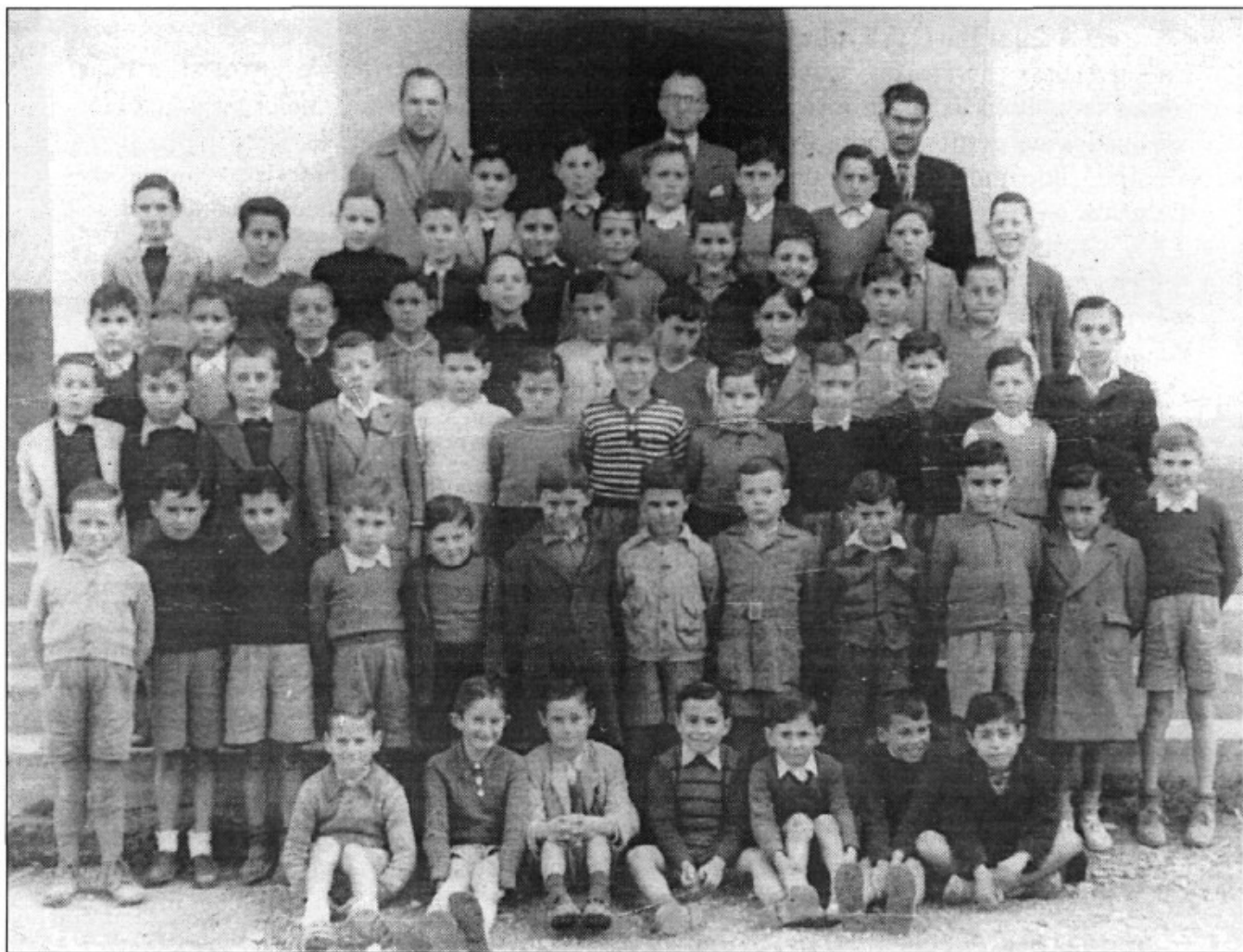
No existia la mar per a nosaltres
que no fos la mar encongida, marmòria,
aquelles lloses grises al portal
ombrívol de l'església del poble.
La mar quieta, morta, sostenint
minúsculs cossos tot esforçant-se
per arribar suats de platja a platja.
Era tot l'horitzó. Res no sabien
de guerres, de morts, de repressió...
i era tan trist l'espurneig dels seus ulls
talment la mar quieta dels seus somnis.
Nedar sense remor d'ones i braços,
nedar sense adonar-se on arribava
el mar immens que la vida proclama
sabent de cert inexistent cap risc:
ni el de travessar la mar esvalotada
ni el definitiu d'enfonsar-se dins l'aigua.

AGRUPACIÓ FOTOGRÀFICA D'ALGAIDA

Fotografia de Jerònia Pou

FOTO ANTIGA

Aquesta foto dels al·lots de Ses Escoles és dels anys 47-48; en Joan Torres i en Guiem Mindona els han identificat gairebé a tots.

Mestres: Don Alfonso, Don Toni Pizà i Don Miquel Carrió.

1ª fila: 1. Pedro Serral, 2. Pedro Garbí, 3. Joan Bondat, 4. Pep Salem, 5. Toni Torrens.

2ª fila: 1. Biel Trist, 2. Pedro Son Llubí, 3. Joan Pollo, 4. Tomeu Bodegó, 5. Pedro Vinyes, 6. ? 7. Pedro Mena, 8. Joan Torres, 9. Sebastià Mavi, 10. Michel.

3ª fila: 1. Joan Talaieta, 2. ? 3. Mateu Bassa, 4. Jaume Mas, 5. Xesc Torres, 6. Miquel Castellitxo, 7. Francesc Floquet, 8. Matgí de Son Dulei, 9. Toni Quitxero, 10. Biel de Marina.

4ª fila: 1. Pep Felet, 2. M. Laro, 3. Miquel Vicari, 4. Toni Masset, 5. Miquel Corró, 6. Jaume Canals, 7. Llorenç Bodegó, 8. Guiem Muro, 9. Guiem Mindona, 10. Bernat Falconer, 11. Biel Salas, 12. Biel Llubiné.

5ª fila: 1. Jaume Coent, 2. ? 3. Guiem Fosca, 4. Biel Torres, 5. Garina, 6. Rafel Gili, 7. Toni Móra, 8. Nofre Paloni, 9. Miquel Fiolet, 10. Gurió, 11. Jaume Coix, 12. Pedro Vila.

6ª fila: 1. Miquel Bibi, 2. Miquel Gofis, 3. Miquel Bosso, 4. Mateu Móra, 5. Rafel Moll, 6. Jaume de Son Dulei, 7. Miquel Joia.

el jovent a ES SAIG

A Toni Barceló Trobat

Un divendres horabaixa, vàrem fer una xerradeta amb en Toni, un jove que estudia informàtica de gestió i alhora fa feina a Ca n'Esteve, lloc molt conegut per els joves d'Algaida.

- *Per què vares decidir-te a estudiar informàtica?*

Perquè, de fet, no sabia ben bé perquè ho estudiava, però vaig tirar una mica endavant, i ara de cada vegada m'agrada més.

- *Creus que la gent té una idea equivocada del què és la informàtica?*

Sí, crec que sí. En general no ho tenen massa clar. Home! el que és la informàtica... Tothom ha manejat un ordinador, però... només saben el que han tengut davant, és a dir, han manejat un programa... Però en general tenen una idea equivocada.

- *I tu, ho tenies clar?*

No, evidentment, quan jo vaig començar tampoc no ho tenia gaire clar.

- *Creus que la gent s'hauria d'informar més a l'hora d'escollir una carrera?*

Sí, però crec que de cada vegada més els instituts, o allà on s'estudia, donen més ajuda i més facilitats (informació). A més abans, com que totes les carreres de ciències eren noves, aquí, es tenia tan poca informació que ni els mateixos professors et podien orientar sobre el camí de la carrera.

- *Quin temps fa que fas feina?*

Vaig començar a "Cal dimoni" fent de cambrer, i hi vaig estar un any, més o manco, i ara, fa uns tres anys que faig feina a "Ca n'Esteve".

- *És molt dur fer feina i estudiar al mateix temps?*

A temporades és mal de dur, sobretot ara que hi ha els exàmens. Però hi ha temps per a tot.

Generalment es pot dur, sobretot si hi estàs avesat. Realment, estaria millor si o només fes feina o si només estudiàs, però mira, si ho pots fer tot millor. El pitjor és, com he dit abans, pel temps dels exàmens exàmens.

- *Què comporten per a tu els horaris de feina?*

El fet d'haver d'estar els vespres dels caps de setmana darrere una barra. Però no comporta gaire cosa més. Però no és que sigui una cosa molt dura.

- *Entre els estudis i la feina, et queda temps lliure?*

Més poc del què voldria, no tenc temps suficient per fer el que vull. Supòs que com els altres, que no fan feina, però fan altres coses.

- *Quines activitats dus a terme el poc temps que et queda?*

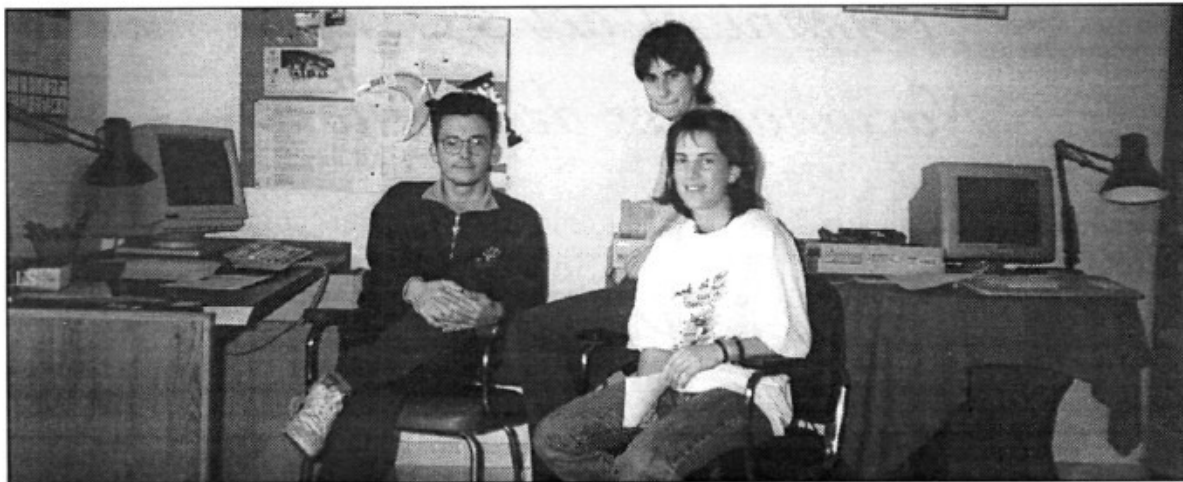
Esport, m'agrada jugar a futbol, però he de dependre dels altres, anar amb bicicleta, que això ho puc fer tot sol. També m'agrada escoltar música i llegir. És a dir entretenir-me.

- *Hi ha alguna cosa que t'agradaria fer però no pots fer-la a causa de la feina?*

El fet de treballar no implica no poder fer res, només és que algun dissabte els meus amics fan algun sopar i ens hem de veure després. Ara bé, com que faig feina guany doblers i puc fer coses que si no fes feina no podria fer

- *Què penses dels joves d'Algaida?*

Crec que són igual que per tot, es mouen molt, la gent diu que no, però jo crec que sí. A Algaida, de cada vegada fan més activitats. El fet de ser d'un poble dona certes coses que a una ciutat no tenen, per això la gent jove està molt més integrada i molt més junta que no els de ciutat on la gent jove té poc contacte entre ells.

- Creus que Algaida és un poble que està bé pels joves?

Sí, de cada vegada els ajuden més, i crec que això és molt positiu perquè així es fan més activitats de cara als joves.

- Trobes que hi ha un canvi entre l'Algaida de quan eres petit a l'Algaida d'ara?

Crec que en certs aspectes tenen més llibertat, però contràriament, amb altres els controlen més.

Jo me'n record que quan era al·lot anava amb bicicleta per tot allà on volia, i avui en dia crec que ja no hi poden anar! (amb una gran exclamació), perquè hi ha molts més cotxes. Jo anava per aquí darrere (suposem que es referia darrere el seu carrer), per "Es Porrassar", bé, per tot! però avui en dia és un altre ambient, és diferent. Però això sempre hi ha estat, des de mon pare a jo també hi ha hagut canvis.

- Què trobes de les entitats culturals d'Algaida?

Darrerament, n'han sorgides moltes. N'hi ha algunes que estan bé i d'altres que no tant. Les que estan bé donen un bon caire cultural a Algaida i les altres simplement no sé si és que no han enganxat amb la gent o és que no funcionen així com toca.

- Formes part d'alguna?

Directament no, però sempre m'agrada col·laborar amb totes o participar amb les que puc i m'agraden.

- Creus que la música és un sector que s'hauria de potenciar més?

Darrerament a Algaida hi ha hagut un canvi. Per exemple, s'ha potenciat la banda jove. Supòs que aquests que ara són els músics d'avui en dia seran els futurs possibles músics, encara que sigui d'un altre tipus i no de banda de música. A més crec que s'ha avançat molt amb l'escola de música, abans no es feia això.

- Què penses dels grups de música a Algaida?

El primer pas és la base, que siguin músics, perquè per exemple aquí hi ha l'"Orquestrina", abans que a Lluçmajor i a Montuïri n'hi hagués. I sempre, també, abans de l'"Orquestrina" hi ha hagut grups, poques persones, però sempre hi han estat, com per exemple "Sa Banda Calderona".

Podríem estar millor, però no estam del tot malament, el que s'ha de fer, és animar a la gent.

- Vols afegir alguna cosa més?

Que avui en dia els joves es mouen més. Per exemple voltros sou les primeres que heu creat una secció dins la revista de "Es Saig" per fer moure els joves a escriure.

(Ens volem disculpar a en Toni per les molèsties que li hem causat, ja que vàrem haver de repetir l'entrevista a causa d'uns petits problemes tècnics amb la gravadora: Gràcies).

Magdalena Juan i Neus Oliver

comunicat del PSM- Nacionalistes de Mallorca

El mes de maig de 1989, ara fa set anys, ES SAIG aconsellava resar en veu alta, un parell de vegades al dia i en grups de quatre-centes o cinc-centes persones aquesta oració:

Oramus te, Domine, ut indulgere digneris pinos nostrorum scholarum. Supplices te rogamus ac petimus ne agat haec machina infernalis adversus eas pinos magnam cladem irreparabilem. Hoc quaesumus, Domine, non pro meritis nostrorum auctoritatum municipalium, sed per intercessionem in primis gloriosae semper Virginis Marie atque beatorum ac martyrum tuorum, Petri et Pauli, Andreae, Jacobi, Joannis, Thomae, Philippi, Bartholomaei, Matthaei, Simonis, Lini, Clementis, Cornelii, Cypriani, Laurentii, Chrysogoni, Cosmae et Damiani, et omnium sanctorum. Amen.

És evident i palpable que així ho va fer molta de gent, ja que durant set anys els nostres

estimats pins han tingut indulgència i la seva sentència a mort no s'ha complit. Però, desafortunadament, s'ha reobert el cas i altra volta han estat jutjats i condemnats a mort.

Es complirà aquesta vegada la nefasta sentència? Nosaltres esperam que NO, i així ho defensam. Per això vos convidam a repetir l'exercici del 89 que, com hem pogut comprovar, va ser tan eficaç.

Qui no ha estat eficaç és el grup de govern de l'Ajuntament d'Algaida que, per inaptitud i inoperància, ha deixat que unes simples "cuques" tornin a signar aquesta sentència de mort.

Per acabar vos remetem al Comunicat del PSM publicat al número 100 d'ES SAIG on explicàvem detalladament les raons per lluitar en defensa dels nostres pins que segueixen essent d'esgarrifosa actualitat.

Agrupació PSM d'Algaida

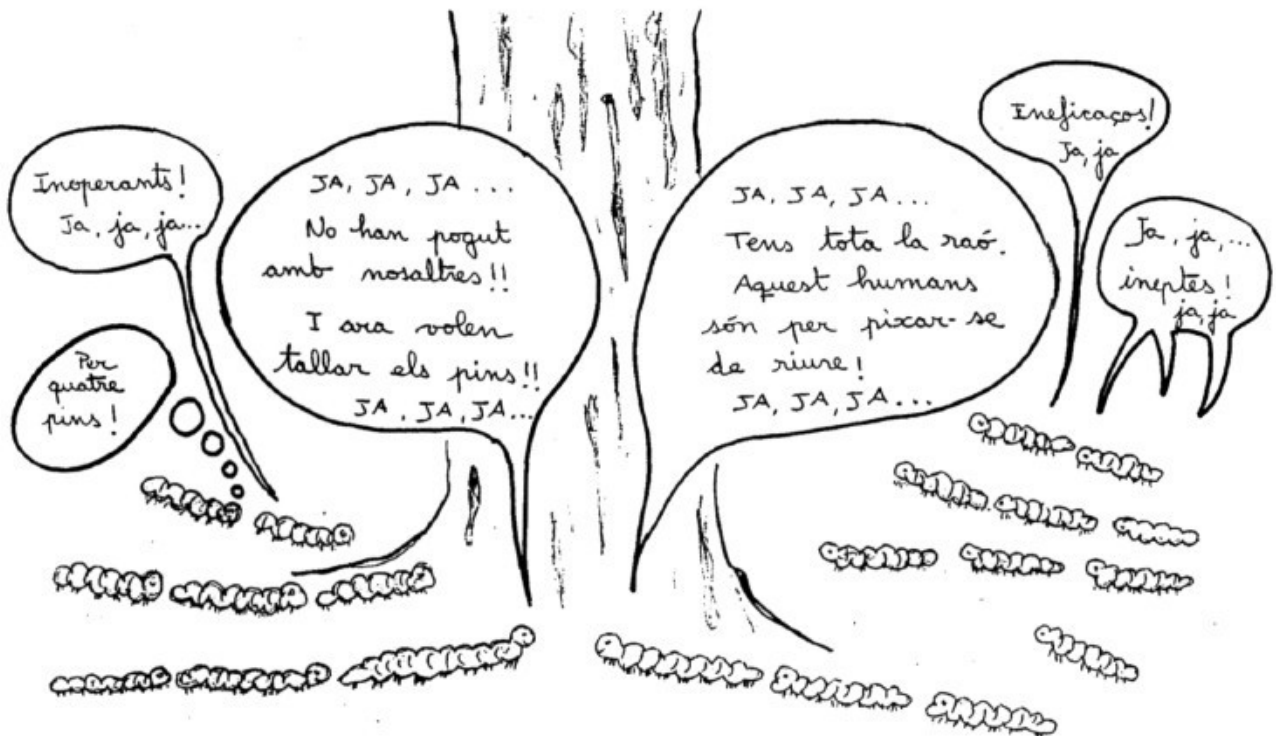

els lectors escriuen

Senyor Director d'ES SAIG:

Sol·licit que publiqui en la seva revista aquest acudit. Gràcies.

C. A.

CRÒNICA NEGRA

Ajusticiament Sicilià (crònica del nostre redactor M. S.).- Carretera de l'aeroport de Palerm, Sicília. El jutge Falcone ha estat brutalment assassinat. Volia acabar amb la xarxa de corrupció i de negocis bruts de la *Cosa Nostra*. "No era des nostros", va dir, befeta i inflexible, el braç executor. Si hi trobau en l'expressió "No era des nostros" un cert accent palmès, bunyolí o montuïrer, és culpa només d'aquest cronista, perquè ell, el Cap, ho va pronunciar amb una innegable pronúncia siciliana. "Havia arribat massa enfora amb sa seva política de voler imposar-nos s'italià, quan és evident que aquí, des de sempre, xerram es sicilià", havien sentenciat a manera de justificació alguns observadors imparcials. Però, els especuladors, les aus rapinyaires del territori, el club d'amics del negoci net i brut, la societat coral de funcionaris i governants corruptes, tots, tornaven a respirar tranquils, mentre veien el cos del jutge Falcone abatut, destrossat per les bales.

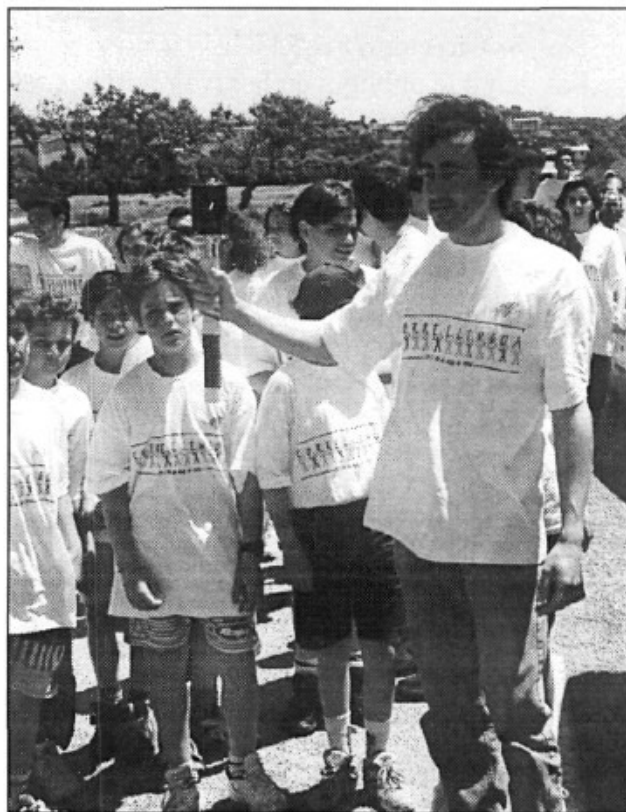
Són una miqueta salvatges, aquests sicilians. A unes altres illes ho saben fer amb més finor.

NOTICIARI DE L'OBRA CULTURAL BALEAR

CORRELLENGUA

El pas de la flama del CORRELLENGUA, dia 18 de maig, va ser tot un èxit de participació: un centenar d'algaïdins i algaïdines, petits i grans, la portaren des de Montuïri fins a Santa Eugènia. Realment la resposta a la nostra crida fou multitudinària; moltes gràcies a tots els que vàreu córrer, i molt especialment a l'Associació de Mares i Pares i al mateix Col·legi Pare Pou per la seva col·laboració. També volem agrair l'ajuda del nostre Ajuntament, sobretot dels policies municipals, que feren possible que la diada transcorregués només amb incidències lúdiques i festoses.

En qualitat de modest homenatge, i a la vegada perquè en quedi constància de la seva participació, volem escriure el nom dels coreadors i corredores. Com que hi va haver persones que s'apuntaren a darrera hora, és possible que cometem qualche oblit; si és així, en tot cas ho feim de forma totalment involuntària.

(Moment en què la flama entra al terme d'Algaida)

Relació de participants:

Joan Mulet, Bel Busquets, Miquel Sastre, Maria Cañellas, Catalina Oliver, Magdalena Rafel, Francisca Oliver, Guillem Sastre, Rafel Rafel, Mireia Oliver, Ma. Francisca Osuna, Joana Ma. Jaume, Jerònia Vanrell, Celestí Oliver, Joan Antoni Oliver, Miquela Danti, Jaume Fullana, Cati Perelló, Bernat Moyà, Pep Gelabert, Sebastià Puigserver, Cati Veny, Marc Ferrer, Catalina Ma. Trobat, Jaume Català, Maria del Mar Barceló, Biel Tous, Andrea Fontes, Josep Gomila, Josep Ma. Fontes, Bartomeu Antich, Catalina Fullana, Diana Soler, Sebastià Oliver, Miquel Amills, Miquel Rigo, Jessica Cuisinier, Sebastià Mut, Margalida Sánchez, Francisca Ma. Veny, Miquel Bibiloni, Bartomeu Mut, Francisca Puigserver, Joana Ma. Mut, Margarida Barceló, Laura Vanrell, Catalina Ma. Fullana, Llorenç Llull, Ma. Antònia Sastre, Antoni Blascos, Elena Salleras, Magdalena Trobat, Pere A. Pericàs, Toni Ramis, Francisca Cifre, Joan Carles González, Catalina Ma. Gallego, Catalina Ma. Oliver, Aina Ma. Capellà, Antònia Puigserver, Antònia Bibiloni, Salvador Obrador, David Díaz, Ma. Antònia Capellà, Antonio Garcías, Beatriz Garcías, Eva Herraiz, Melissa Marino, Tomàs Mascaró, Maria Isabel Polo, Marco Ruiz, Mateu Juan, Ma. Magdalena Fullana, A. Sánchez, A. Trobat, Ma. Antònia Mut, Gabriel Massot, Miquel Munar, Maria del Carme Rossinyol, Maria del Mar Puigserver, Elionor Serra, Núria Sastre, Miquel Rafel, Francesc Antich, Catalina Salas, Miquel Ballester, Xesc Barceló, Biel Sastre, Pere Salas, Pep Pou, Joan Ferragut, Joan Ferragut, Pere Ferragut, Jordi Juan, Ricardo Echevarría, Bernat Capellà, Miquel Juan.

MANIFEST DEL CORRELLENGUA 1996

Avui Algaida rep la Flama de la Llengua com a símbol del compromís del nostre poble amb la defensa i la promoció de la llengua pròpia de Mallorca, la llengua catalana.

Amb l'esforç de milers de mallorquins i mallorquines aconseguirem dur la Flama de la Llengua des dels pobles de Mallorca fins a Palma; al mateix temps que reclamam que tota la Badia de Palma (S'Arenal, Palma, Calvià) com a zones més poblades de Mallorca, s'incorporin decisivament al procés de normalització.

S'ha complit un any de les mobilitzacions populars en favor de les nostres llengua i cultura que foren el Correllengua i la Cadena Humana del 1995. És indubtable que hi ha hagut un canvi positiu pel que fa al clima polític i social que és, ara, més favorable; no obstant això, a nivell d'ús real del català la situació no ha millorat. Per tant, continua essent necessària la mobilització popular i el compromís de tothom per aconseguir la fita que necessitam assolir com a poble: la plena normalització del català en tots els àmbits de la societat.

Ara i aquí, creim necessari un impuls en la normalització de la nostra llengua, especialment a l'escola, al món comercial i laboral i als mitjans de comunicació.

*** Cal** que a partir del curs que ve els nostres escolars puguin rebre l'ensenyament majoritàriament en català.

*** Cal** que sigui possible treballar i fer qualsevol activitat comercial en català; és necessari que totes les empreses, sense excepcions, incorporin d'una manera progressiva el català al seu funcionament.

*** Cal** que poguem sentir, veure i llegir més mitjans de comunicació en català.

Partint del fet que els mallorquins i mallorquines del futur no vendran definits pel color de la pell ni pel lloc de procedència, sinó per la llengua que parlaran, volem fer una crida a tots els sectors de la societat mallorquina perquè s'incorporin d'una manera entusiasta al projecte de fer de Mallorca una sola comunitat unida i definida per la llengua catalana.

El Correllengua d'enguany significa una nova passa endavant cap a la plenitud de Mallorca, com també ho serà la gran concentració d'avui a la Plaça Major de Palma on, entre tots, farem el més gran mosaic de la història de Mallorca per reclamar el reconeixement de les Illes Balears com a Comunitat Històrica. Ningú no hi ha de faltar, ens hi jugam molt com a poble.

(Llegit per Antònia Ma. Mulet, presidenta de l'Obra Cultural d'Algaida, dia 18 de maig; avui quan el transcrivim, ja s'ha produït la dimissió del president Soler; el contingut del Manifest ja seria un altre de ben diferent)

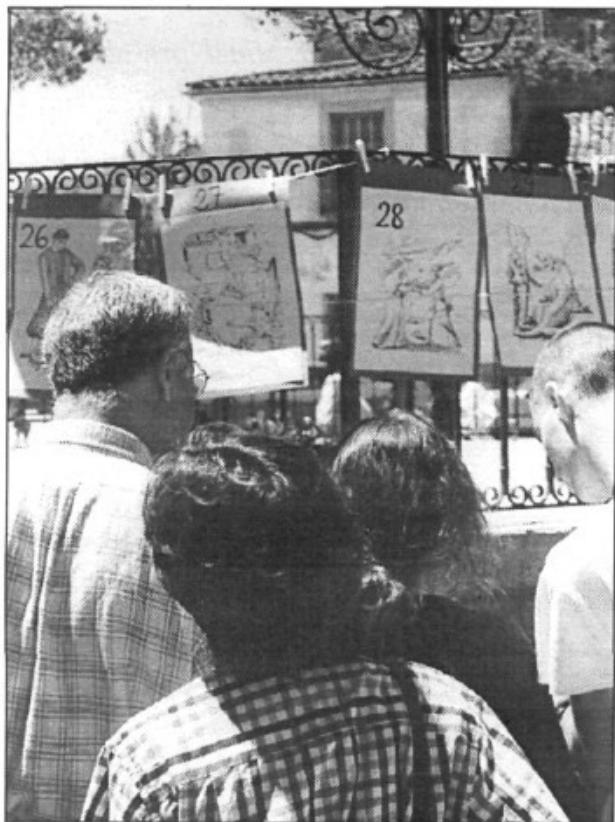

FESTA DEL LLIBRE

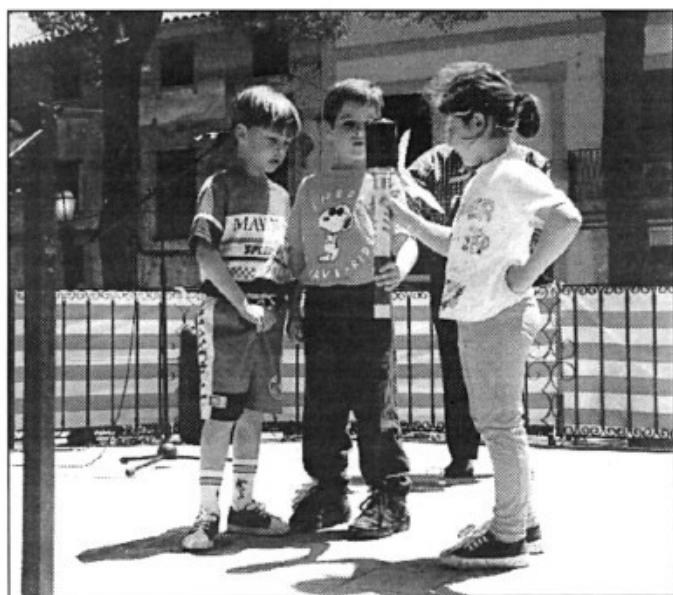
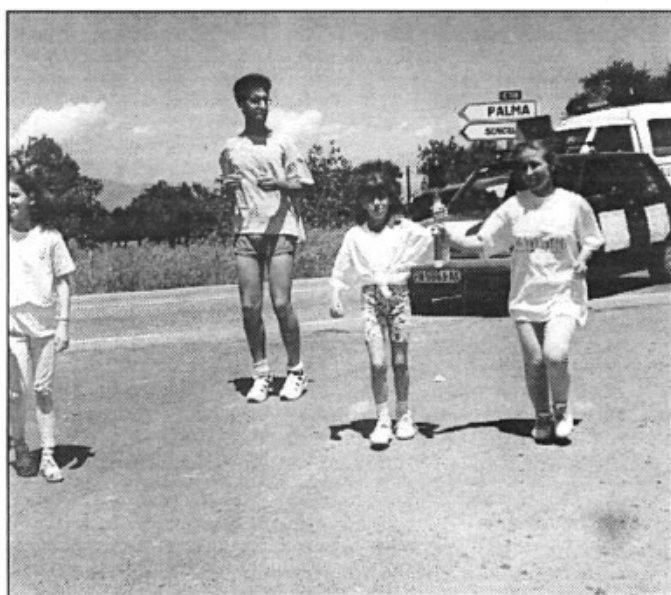
Divendres dia 17 de maig, al nostre local, es feu la presentació de la nova editorial de Binissalem Di7 Grup d'Edició, que és la que ha publicat *Mossatge* de Jeroni Salom i *La insostenible levitat dels cossos* d'Antoni Serra, dins la col·lecció *Zitzània*, dels quals ens parlà, amb molt d'humor i d'ironia, Antoni Pol. Els presents, que omplíem el local, passàrem una vetlada ben divertida.

Per completar la Festa del Llibre, diumenge dia 19 celebràrem la ja tradicional venda de llibres en català damunt Plaça, que enguany acompanyàvem amb el JOC DE LES RONDALLES: ENDEVINA QUINA RONDALLA ÉS, una sèrie d'il·lustracions de quaranta *Rondalles Mallorquines* d'En Jordi des Racó.

Tots els qui hi participaren demostraren tenir-ne un bon coneixement i es divertiren molt. ¿Vos atreviu vosaltres a endevinar a quines rondalles pertanyen les dues il·lustracions d'aquesta plana?

ALGAIDA PEL CATALÀ

Memòries d'un cartoix

Guillem Rosselló i Bujosa

(Premi de Narració del Certamen Literari de Castellitx 1996)

Cartoixa de Vauvert, París, dilluns,
dia 15 de setembre de 1311

Em plauria poder assegurar que no sé per quin motiu faig aquest escrit que ara llegiu, i deixar-me emportar per la suavitat de la mentida que a tot ho pot compondre com si la vida només fos un senzill trencaclosques d'aigua, però el cor em mana que no sigui coió (com diria el meu pare), i que no perdi el temps amb formalitats... perquè no em resta gaire temps de vida i he de parlar de la darrera visita que ens féu el viatger. Sé que no hauria d'escriure res sobre aquella tarda perquè el germà prior ens ordenà oblidar el fet, i que m'hauria de confessar públicament pel pecat de la desobediència... però no ho faré perquè calarien foc als pergamins i ningú no tindria notícies de la seva darrera visita ni del que ell ens digué mentre durà. El que més m'ha molestat ha estat saber que el germà cronista té ordres de no fer ni una referència d'ell a les cròniques de la comunitat; com si la veritat depengués de la santedat de les visites i no de la seva presència entre nosaltres.

Jo, per esmenar el meu pecat de desobediència m'obliga a tenir els braços en creu fins que el dolor és tan fort que desapareix... Sé que estic trencant dues normes de la regla del gloriós Sant Bru: evitar la confessió pública i escapar de la penitència imposada. No, no és que em faci por el sofriment perquè molt sovint m'he provat les cordes del flagell a les espatlles; i

tampoc no em costaria gaire confessar davant la comunitat que he pecat contra el sisè manament com he fet tantes vegades... però tanmateix no diré res d'aquest escrit.

Fins aquell instant m'havia pensat que ja no hi hauria novetats a la meua vida i que un dia qualsevol em trobarien mort a la cel·la, fred, talment com hi hem trobat tants de companys cartoixos, dormits eternament en la solitud del Crist. I és cert que m'hi trobaran mort, però en el meu semblant hi haurà l'emoció de l'encontre amb l'home que, amb les seves últimes paraules, em desbaratà l'enteniment que jo tenia de Déu. Sí, fins a ell, els seixanta-un anys viscuts a la cartoixa m'havien passat ràpids, somnívols, només preocupats d'esser fidel als còdexs que copiava i en trencar el fred de la cel·la i en no permetre que l'au de l'Esperit del Senyor volés a lluny del meu cor. I amb el temps i l'accessi s'havia creat una rara simbiosi entre les pedres que formen la Cartoixa i la meua persona, i em semblava que els murs del convent s'havien amarat d'hores divines que els meus llavis només resaven i havien oblidat les dèries humanes. Però la pau no perquè mentre copiava els escrits que ens enviaven dels convents del nostre orde i d'altres monestirs he tingut la sort de poder llegir paraules que estaven prohibits per la Santa Mare Església... Ai!, és que sempre m'han estirat les coses prohibides, com si

qualque dimoni em digués que d'elles en pot brollar la felicitat. Hi ha res més gustós que les coses prohibides?. Mireu si sóc immadur que mai no he trobat res més saborós que els fruits que robava dels horts del voltant del poble quan era un infant, ni he sentit un goig més gran que el que he tret del cos quan he estat un adult amagat pel secret de la cel·la, ni he robat un gust més bo que el que em donaven les espipellades de la saviesa lliure de fermadures que trobava entre les paraules dels còdexs que havia de copiar i que estaven pels doctors de l'Església.

... Et demanaràs el motiu pel qual s'hagi permès que un home com jo hagi pogut accedir a llegir les paraules més importants que escrivien els grans homes de la ciència. Ho entendràs tot d'una: Els germans cartoixos creuen que sóc un home seriós perquè no parlo gaire amb ells... quan el que passa en veritat és que a Vauvert es parla francès i a mi em costa molt d'esforç conversar amb la seva llengua perquè jo parlo el llatí de Catalunya i de les Illes, i els innocents companys confonen el meu limit amb una virtut pel silenci i pel pensament. Jo he anat ben alerta a no treure'ls del seu error... i he pecat contra la humilitat. Supòs que la mare tenia raó i tinc un caràcter esquerp. (El mateix caràcter que no m'ha permès estar tranquil fins que no he començat a escriure el pergami que tens a les mans).

Voldria que les meves paraules arribessin fins més allà de la meua mort i he pensat que l'amagaré entre els pergamins d'un dels còdexs que em manen copiar. De fet no fa gaire mesos que estic treballant amb un còdex gruixut de reflexions teològiques que ens han enviat de la Cartoixa Mare. He pensat que quan acabi de fer l'escrit tancaran l'original a la sala closa de la biblioteca on

ningú mai no hi entra si no és per portar-hi més còdexs. Idò, i entre les fulles de l'original, hi col·locaré aquest escrit. Espero que ningú no el trobi fins que no passin molts de segles i ens puguin entendre a ell i a mi sense no caure en escàndols ximplistes.

Cartoixa de Vauvert, dimarts, 16 de Setembre de 1311

Aquesta nit passada quasi bé no he dormit fins que no m'he flagellat l'espatlla i la sang no m'ha lliscat per la pell, calenta i dolorosa. La consciència de pecat no em permet el do de la son apaivagadora, i és el preu que em costa esser un home massaagosarat.

-Un poca llum -em diria la mare.

-Un mal criad -em diria el pare...

Els pobres vells perderen el temps volent aragar la bestiola que porto a dintre. Ara em demano: de què li serviren al pare les caltellades que em pegà sense misericòrdia?: de res. I de què em serviren a mi?: menys que a ell, encara; perquè els seus cops només m'ajudaren a prendre la decisió d'abandonar l'illa blava. A vegades sofreixo pensant que els vells hauran mort solius i sense el consol de la meua presència. No vaig esser un bon fill perquè quan vivia amb ells em creia saber més que el que sabia, i no els respectava amb la seva pobresa. Tanmateix sóc un caparrut, i fins que no he entès una qüestió la poso en quarentena, com si els sabers que se'm proposen estiguessin posseïts per la pesta bubònica.

Sempre he cercat la veritat de les veritats. Aquí hi ha el meu error. Sempre he volgut trobar el que no tenia, desconfiat del que se'm donava... i sovint he restat amb les

mans buides i he viscut tremolós i amb poques seguretats a dintre meu... tan poques que a vegades m'he avergonyit de la seva misèria. Només tinc tres veritats: Sé que hi ha Déu perquè hi ha el món i hi sóc jo; sé que Jesucrist és el camí perquè m'ha portat fins als peus de Déu, i sé que hi ha la salvació perquè hi ha la creu que tot ho paga. I no he trobat cap altra claretat que fos digna d'entrar en el meu enteniment. Només la darrera visita de l'home tocà el ble de llum dels meus pensaments i em deixà embadalit i amb el cor enlairat.

Tot aquest embull de la visita començà una tarda de l'estiu passat, quan vaig escoltar el xiulet del company que viu a la cel·la veïna de la meua. Encara que els nostres horts estiguin separats per un mur de vint pams d'alçada no podem evitar la humanitat que ens vessa amb forma de paraules, i qualche tarda trenquem les normes d'un bon cartoix i xerrem una estona.

-No saps qui torna a veure'ns? -em preguntà una tarda.

-No... qui?

-El savi franciscà -s'aturà un moment de parlar-. Aquell que no sap estar aturat i que es passa el dia voltant pel claustre amb pergamins a les mans i els criats escrivint... Diuen les males llengües que ara està més a prop de l'heretgia que de la virtut... i que se salva del foc perquè el rei de Mallorca, amic del Papa en la croada per Terra Santa, li guarda les espalles.

En aquell moment vaig recordar la figura del savi caminant pels passadissos de la Cartoixa on venia a fer estada quan se sentia cansat. Els seus pobres criats: dos sarraïns i dos llatins, sempre li anaven al

darrera prenent notes del que el vell els deia i queixant-se per la rapidesa amb la que dictava els escrits.

-I per què el defensa el rei de Mallorca? -li vaig preguntar.

-Perquè mestre Ramon és de l'illa... i té pares poderosos -contestà el germà Eulogi.

I la notícia em desbaratà el cor, i els meus ulls s'anegaren, ofegats en el deix de l'enyor. Feia tants d'anys que havia abandonat l'illa blava d'enmig del mar!, que sovint tenia la impressió que havia nascut a la Cartoixa de Vauvert i que els records de l'illa no eren més que una mentida del desig que somniava un món perfet.

-Germà Justinià -em cridà n'Eulogi quan notà la llargada el meu silenci-, es troba bé?

-Sí -vaig afirmar sense voler destapar l'emoció-, i no sap res més d'ell...?

-Diu que el Déu dels jueus i el dels sarraïns tenen relació amb el Déu de Jesucrist...

-Que Déu el perdoni! -vaig exclamar, alarmat per aquella absurda pretensió. I em vaig senyar tres vegades abans de tallar la conversa al germà Eulogi. I aquella nit no vaig dormir recordant la llum del cel de l'illa, i les mans de la mare, i les faccions fortes del pare; i em vaig prometre que cercaria el moment per poder parlar amb el visitant i preguntar-li per l'illa.

El matí següent, després de l'ofici de les laudes, com en un miracle del bon Déu, el germà prior m'envià a demanar a la seva cel·la.

-Germà Justinià -em digué- vostè és un dels cartoixos més vells de la comunitat que estigui bé de salut... He decidit que serà l'hoster del visitant que esperem... No és el primer cop que ens visita. Es tracta d'un

home important i vull que vostè estigui al seu costat per si necessita res...

-I per què no l'atén un servent?
-vaig preguntar mentre posava semblant de persona ofesa i demanava perdó a Déu per la meua hipocresia mentidera.

-Perquè sabem que darrerament el savi s'ha arriscat molt en les seves propostes teològiques... que no han de ser conegudes per persones que no estiguin preparades per entendre-les.

-Però jo...

-Vostè és l'home més indicat germà Justinià -em tallà-, justament perquè sabem que no li agrada la conversa!.

I quan vaig sortir de la cel·la el meu cor rebentava d'alegria per la notícia, talment com una font ufana que rebenta per nadal.

Cartoixa de Vauvert, dimecres, 17 de setembre de 1311

El viatger arribà una tarda, acompanyat de dos servent als qui manava amb els ulls, sense paraules. Quan parlava ho feia amb la llengua dels meus vells; m'era deliciós escoltar-lo.

Després de descarregar les coses a terra i veure que no li mancava res em mirà. Mai no havia vist uns ulls com aquells, tan plens de calius, tan expressius.

-L'esperàvem... -li vaig explicar, en mallorquí.

-Gràcies -digué sense fer menció de l'idioma-... No hi és el germà prior?

-Sí, però m'ha ordenat que jo el rebés i li mostrés la cel·la que li tenim preparada. També m'ha dit que em posés al seu servei i

que no li manqués res. Demà al matí el rebrà.

-D'acord -em respongué.

Hi havia contradicció a la seva mirada. Aquell home no estava acostumat al fet que els priors no el rebessin a la seva arribada a un convent. Vaig mirar els dos servents, esperant explicacions. Ho entengué.

-Els servents dormiran amb els criats de la vostra cartoixa...

-Bé. Seguiu-me -li vaig dir.

Era un home alt, gruixat, fort. Em recordà les soques d'olivera que creixien amb ordre anàrquic al nord de l'illa. El seu caminar era segur malgrat els anys. Li vaig mostrar la cel·la.

-Molt bé -jutjà-. Fa molt de temps que no ha anat a l'illa?

Em sorprengué la pregunta.

-Sí... més de seixanta anys...

-La deveu enyorar -comentà.

-A vegades -vaig admetre-, perquè els anys fins i tot de l'enyor s'obliden i si res no me'n fa referència no penso en ella.

-Estic cansat del viatge -digué.

-Em perdoni...

I vaig anar a la cuina a cercar el sopar del viatger i després de portar-li vaig anar a la capella a resar l'ofici de difunts. Els companys ja hi eren. Mentre resàvem un kirie ple de por hi havia retalls de l'illa que em tornaven a la memòria i ferien la seva pell, com si es tractés de les petjades invisibles d'un amor fracassat. Hi ha moltes de morts que ens malmenen el cor abans que no ens arriba la darrera: la de la distància, la del temps, la de l'oblit... Aquella nit em vaig fer meu el kirie que s'envolava entre les voltes altives de la capella, cercant Déu. Jo també moria un poc amb el records. Després, a la solitud de la cel·la, no vaig trobar consol pel meu enyor fins que Déu em mostrà -no sé com-, que el dolor sorgia del meu orgull. Benhaja qui sap que és efímer i accepta totes les morts sabent que Déu hi és i que hi ha la creu que ens evita tornar a la terra d'on sorgírem.

Al dia següent de la seva arribada, després de resat l'ofici de lectures i tot d'una que la claror del nou dia aparegué per sota de la retxellera de la porta em vaig dirigir a la cel·la del germà prior, tal i com ell m'havia manat. Mentre hi anava pensava que no hi ha res més bell en el món que caminar pels passadissos que envolten el claustre de la cartoixa quan el dia neix. Aleshores els gorriions callen, perquè el fred els obliga a restar quietes entre el fullam dels arbres; i es pot escoltar l'aigua de la font que raja feliç malgrat la fosca, mentre la llum del nou dia s'entossudeix a baixar del cel. En aquell instant només es veuen les voltes superiors de les arcades, retallant-se, tímides, com si sorgissin de la claretat ambigua que ve del

cel.

-Déu és com el claustre -em dic els matins-, com una claretat ambigua.

El germà prior ja m'esperava.

-I no li féu cap pregunta sobre la possible entrada a la nostra biblioteca? -em preguntà.

-No... per què? -li vaig demanar.

L'home semblava despistat.

- ... Confio que mestre Ramón sàpiga que tinc ordres de no deixar-lo entrar a veure els pergamins si no és acompanyat pel bibliotecari, perquè diuen que ara predica una doctrina errada.

El prior callà, pensà les següents paraules.

-No li ha dit què venia a fer a la nostra aimada cartoixa?

-No... per què ho diu? -vaig preguntar amb ingenuïtat.

-Ho deixi córrer -tallà.

Era evident que el germà prior volia saber el motiu més concret d'aquella visita.

* * *

El mallorquí ja estava despert. No vaig poder saber si havia dormit perquè el seu catre tenia la flassada llevada del seu lloc i mostrava la fusta freda.

-Bon dia...

Els seus servents li havien portat aigua a l'habitació i ell mirava uns pergamins que després doblegà amb suavitat i els amagà dins un calaix. Aixecà els ulls.

-D'on és vostè? -em preguntà, de cop.

-No sóc de cap lloc conegut -vaig dir-. Sóc d'una alqueria anomenada Castelltix.

L'home es posà a riure.

-Aquesta sí que és bona! -exclamà,

vital-. No fa molt de mesos que cada dia anava a la vostra petita alqueria a oir missa, mentre vaig fer estada al puig de Randa.

-Parlau-me del lloc... -li vaig preguntar.

-No res -explicà-, només hi ha un grapat de cases escampades al voltant de l'església.

-Ja hi ha Església? -vaig preguntar, sorprès.

-Sí, fa anys que el Bisbe Ramon de Torrella féu construir la parròquia a Sant Pere... Ara hi ha un tal mossèn Berengari que vol dedicar l'església a la Mare de Déu i ja ha comprat una icona de la Santa Dona i una talla de fusta...

Aquella informació alegrà el meu cor de cristià.

-Jo vaig partir de l'illa -vaig confessar, molt trist-, pocs anys després que el rei Jaume fes el repartiment.

L'home notà que m'ofegava en el llac profund dels records i em mirà amb simpatia.

-Per què sortíreu de l'illa? -em preguntà. Jo no tenia ganes de parlar del tema. Ell ho notà.

-Si no ho voleu dir... -sugerí.

-Perquè el senyor Perez de Pina només sabia posar impostos i deumes... -vaig contestar, irat encara amb el terratinent-. Allà només hi havia fam... i per altra part, jo cercava qualche cosa que no tenia...

-Ja ho entenc. -m'assegurà el savi-. Però ara serà millor que em porti a la presència del germà prior abans que no es posi més nerviós del que ja deu estar...

Haviem parlat massa i el claustre bullia de llum. A la cel·la del prior, el savi tragué un pergami no sé d'on i li entregà. Per la complexitat del segell que tancava l'escrit vaig saber que era d'un personatge reial. Mentre el prior llegia, s'avalotaven les faccions del seu rostre, fent-se més profunds

els caus que el solcaven.

-Així que preteneu mestre Ramon -comentà finalment, dient el nom del viatger-, que us permeti exposar les vostres noves teories als membres de la nostra comunitat...

-Sí! -admeté-, com ho he fet altres vegades. Vull posar les meves teories als ulls de la vostra sàvia i santa comunitat, abans de portar-les a Roma... a la Sorbona m'han acceptat...

-París no és Roma -digué el prior-, però m'afalagueu amb la vostra confiança. L'avisarem quan haguem preparada la reunió... Suposo que ja sabeu que les vostres teories darreres estan posades en entredit...

-Sí -respongué mestre Ramon, trist-. Per això m'interessa la vostra opinió...

Després de l'entrevista vaig acompanyar el savi a la seva cel·la on el vaig deixar donant ordres als seus servents i escampant pergamins per la taula.

Al cap de tres dies el germà prior convocà la reunió de tots els monjos amb el savi. Jo no havia pogut parlar amb ell al llarg d'aquells dies perquè no havia trobat cap motiu per visitar-lo.

-El portarà a la sala abacial a la tarda -m'ordenà el prior.

Cartoixa de Vauvert, dijous, dia 18 de setembre de 1311

Quan mestre Ramon i jo entràrem a la sala on hi ha enterrats els cossos de tots els abats de la cartoixa el germà prior parlava als companys amb veu molt alta i clara.

-... i l'hem d'escoltar en la seva teoria -ordenava-, i després podrem opinar si volem, i discutir amb ell si no hi estem

d'acord...

Enmig de la sala hi havien col·locat una butaca folrada. El prior em féu senya que anés a seure al meu lloc de sempre entre els companys. Mestre Ramon semblava molt serè. El silenci era absolut. El vell tenia la barba blanca i el sol que tombava a l'horitzó entrava a la sala per la finestra i jugava a crear transparències amb els seus pèls.

El savi parlà enmig de la sala abacial:

-La salvació dels homes depèn de la fe -digué, molt lentament, com si reprimís una força que li naixia del lloc més profund de la seva persona-, i la fe -continuà-, depèn del coneixement de Déu (no cal ni dir que tots sabem que aquestes afirmacions són certes). Déu és el Pare de Tots els homes com ens diu nostre Senyor Jesucrist en els sants Evangelis -explicà, molt senzill. Després esperà un moment abans de resseguir-... I si Déu és Pare voldrà salvar tots els fills, i per això Déu no té més remei que haver-se mostrat a tots els homes i a tots els temps i llocs sense excepció...

-Què voleu dir? -preguntà el prior.

El savi pensà la resposta. El germà prior es gratava la galta dreta, nerviós.

-Que la salvació dels homes no pot dependre d'haver nascut a un lloc o a un altre -i aquí callà el seu discurs, deixant que assimiléssim bé les seves paraules-. L'amor infinit de Déu ha d'haver creat molts de camins per fer possible la salvació de tots, la nostra coneixença d'Ell, la fe...

-Preteneu negar el reialme absolut de Jesucrist? -preguntà un company.

-No! -negà-, que Déu em guard de dir aquesta ofensa! -em mirà. Crec que se sentia sol i cercava ulls amics-. Només he afirmat que Déu ha d'haver parlat de formes distintes...

-Poseu exemples mestre Ramon!

-exigí el prior, amb força.

-En els meus diàlegs amb els jueus i els sarraïns...

-No cal parlar-ne més! -tallà el germà prior-. Déu només s'ha mostrat en Jesucrist!

-Principalment en nostre senyor Jesucrist -matisà el savi.

-Només en Ell! -volgué ressenyar el prior.

-I què passa amb els qui no coneixen Jesucrist...? -preguntà mestre Ramon-; no són fills de Déu...?

-La sort de la seva ànima només depèn de la voluntat de Déu -respongué un cartoix molt jove-...i suposem que l'infern els espera!.

-Això no seria just ni misericordiós... -es queixà el savi- que són dues qualitats irrenunciables de la paternitat de Déu i també necessàries per a la salvació dels homes...

-En tot cas -digué el mateix monjo jove-, hi ha el purgatori...

-Com pot castigar Déu a qui no el coneix si Ell abans no s'ha donat a conèixer...? -preguntà mestre Ramon, quasi implorant comprensió.

-No el vull escoltar més en les seves desviacions de la fe! -cridà el superior.

-Només hi ha un Déu! -afirmà el savi.

-Això està clar -cridà un monjo vell, molt exaltat-. El de Jesucrist!

-El de tots els homes! -cridà el savi.

-No teniu dret a mesclar les religions! -digué el prior.

-Jesús pregà al Déu dels jueus! -digué mestre Ramon-. Ell era jueu!

-Però després Jesús instituí l'Església! -sentencià un company.

-Però l'església no és Déu! -aclarà el savi, irat.

I a la sala abacial es forma una gran cridòria fins que el germà prior s'aixecà dela

cadira i retornà el silenci.

-I què en resta de la justícia d'un Déu que és Pare de tots i que condemna a milers d'homes abans de nèixer pel fet que no el coneguin? -preguntà el savi finalment, mirant als ulls del germà prior.

-Els homes don Ramon -digué el prior amb solemnitat- no podem entendre el pensament de Déu sinó escoltar els pares de l'Església i creure en el que ens proposen.

-Però no li és lícit a la raó l'entrar en contradicció amb ella mateixa perquè això seria acceptar la follia... El camí de l'Ars Generalis Ultima és clar com l'aigua, i no es pot confondre l'heretgia amb la reflexió que ens porti a un major enteniment de Déu si no entrem en contradicció amb la seva Paraula i amb els atributs Divins.

-L'Ars Generalis és un invent humà, com la cabala! -acusà un monjo.

-... per controlar les veritats de la Veritat -afirmà mestre Ramon-, Déu ens ha donat les potències -continua-, perquè poguem arribar a la comprensió de la seva majestat i el poguem servir amb el grau més alt de perfecció... Creieu que Déu estima la ignorància?

El prior no responia. Ambdós homes aturaren la discussió una bona estona.

-Hi ha o no hi ha salvació per a tots els homes? -preguntà altre cop mestre Ramon al prior amb una palesa solemnitat que exigia una resposta.

-Hi ha la salvació que Déu vol -contestà el prior amb gest cansat, escapant de les paraules compromeses-, i no podem

cercar totes les respostes perquè Déu és inefable.

-I què fem amb la raó? -preguntà mestre Ramon.

-Mantenir-la fermada i no dir dois -respongué el prior.

I tots els monjos esclataren en rialles menys jo, perquè vaig creure que el prior havia emprat la violència per escapar d'haver de respondre.

-Heu tornat vell mestre Ramon... No us convé portar la vostra heret... diguem-ne teoria a Roma... -els companys monjos somreien, complaguts amb el dolor del vell-. Teniu més de vuitanta anys...potser us ha arribat el moment de tornar a la vostra illa...

El savi mallorquí sortí de la sala abacial sense no dir cap paraula més. Jo vaig esperar un moment. El prior es posà dret entre els monjos.

-Ja heu vist la follia del vell -digué-. Sé que no hauria d'haver permès que aquest diàleg es portés a terme... Sabiem el passat de mestre Ramon: Què pot saber de Déu un

home que ha estat casat i té fills?; què pot saber un home que a Gènova es féu famós per les seves relacions carnals amb la filla d'un jueu?; què pot saber de Déu un home que parla d'aquest Déu amb els descreguts?

I mentre el prior ens recordava els pecats d'aquell home, jo no podia oblidar les paraules del mestre, ni podia oblidar que m'he passat la vida cercant Déu entre els dubtes: a mig camí entre els còdexs sagrats que llegia i em parlaven d'ell i aquella estranya i tèbia Presència que sempre s'ha mostrat amagada entre els plecs silencis de la pregària. L'estranya Presència s'apropa més al Déu del savi que al del prior. Uneix i no separa, i fins i tot vull confessar que l'estranya Presència que m'ha aconhortat quan el cor s'avalotava pels dubtes d'una fe en un Déu invisible, o quan el cos em feia tenir pensaments més propis de les bèsties que no pas dels fills de Déu... Crec que tots els qui estàvem a la sala abacial hauríem d'haver sentit vergonya per exigir al savi una perfecció que nosaltres només perseguim, i que només l'estranya Presència ens feia saber que podíem seguir al lloc sagrat i que estàvem perdonats. El prior em mirà i allò em bastà per sortir dels meus pensaments un poc abstractes.

-Vagi amb ell... -em manà-, i li digui que pot estar-se a la cartoixa tot el temps que vulgui... però que no tindrà dret a més paraula entre nosaltres.

-Bé...

-Ah! -m'avisà el qui manava-, i no sigui vostè el que escolti les seves doctrines!. Només diu desbarats!.

Quan vaig arribar a la seva cel·la hi havia un servent que guardava l'entrada.

-No se pot entrar! -m'informà.

-Porto un missatge del prior...

-Tant m'és! -em tallà el criat sarraï...

-Que entri! -cridà mestre Ramon des de l'interior de la cel·la.

Cartoixa de Vauvert, divendres, dia 19 de setembre de 1311

Ahir no vaig voler escriure més per poder posar en ordre els records d'aquelles hores tenses. He repensat la conversa tinguda dins la cel·la de mestre Ramon just després de la befa a què l'havia sotmès el nostre superior mentre havíem estat a la sala abacial.

Quan vaig entrar a la seva cel·la tenia els ulls vermells. Crec que havia plorat. Entre els dits de la seva mà dreta hi estrenyia una creu de fusta. La seva mirada vers l'enclavat em recordà el gest que s'amaga entre els pètals d'una flor que cada any neix errada d'estació en els bosc de Vauvert... per a tot d'una morir gelada. Em mirà.

-El prior m'ha ordenat que li digui que... -i el vaig informar de tot.

-Bé... bé -acceptà ell.

Mirà la creu. Jo no em volia moure del lloc perquè no havia acabat d'entendre les raons del germà prior per condemnar a l'infern tots els ignorants de Déu... i en canvi havia entès l'argument d'aquell home que ara, segut a la cadira i pensívol, em semblava un il·luminat que em sabia parlar de l'estranya presència que a vegades m'havia conquerit el cor, omplint-lo...

-... és cert que a Gènova vaig estimar una dona... -confessà-, i que a Mallorca hi tinc dos fills i una esposa... quasi bé abandonats...

Es posà a plorar.

-Fa molts d'anys que en demano perdó a Déu pels meus pecats -digué-, i cada

dia li ofereixo tot el que faig per aconseguir el perdó!

Jo callava, admirat per la seva humilitat i penant pel seu sofriment. Per una raó misteriosa ambdós homes sabíem que ens unia un bocí de terra enmig del mar, la nostra illa plena de llum aconseguia que les nostres relacions es trunquessin.

-Jo no crec que aneu tan malament en les vostres teories... -vaig dir. Aixecà el cap. Crec que repensava tota la seva teologia.

-He resat amb jueus i sarraïns -declarà lentament-... i, essencialment, no hi he trobat diferències entre el seu Déu i el nostre Déu sinó només en la forma de dir-se de Déu. El seu missatge és sempre el mateix: estimeu-vos i estimeu-me!

Callà. Hi havia grandesa dins la racionalitat senzilla del seu pensament.

-No hi pot haver més d'un Déu a l'univers -cridà-, i Déu és Pare i l'Ars Generalis Ultima funciona bé i la raó és meva.

-Però l'Església diu... -vaig voler dir.

-Aquí és on es perd la raó -em tallà, irat-, perquè sovint els homes cerquem més la glòria humana que no pas la veritat de Déu.

Ara sí que el vaig entendre més que mai mentre recordava escrits prohibits.

-Ha vist el meu servent més alt? -no vaig entendre el sentit de la pregunta.

-Sí...

-Idò i és un sarraï, i cada nit resam junts una bona estona. Els homes no ens podem separar en nom d'un Déu que es fa Amic dels homes i que als homes els fa Amats... -s'aturà de parlar-. Al contrari d'això hauríem de cercar tot el que ens uneix...

Es posà a riure.

-Quina ignorància! -digué mentre

agafava la creu i els ulls se li tacaven de llàgrimes.

-Jo us he entès -vaig agosarar de dir.

-Gràcies a Déu...

-L'altre dia us vaig dir -vaig afegir, baixet-, que havia sortit de l'illa perquè cercava qualche cosa...

-I...?

-La veritat és que em sentia buit...

Tota la vida he cercat Déu... I que aquesta tarda crec que he trobat qualche cosa més d'Ell mentre parlàveu... he trobat un Déu -li vaig dir-, que va més allà de les paraules dels homes... lliure per ser el que ha de ser...

L'home abaixà els ulls i es posà a pregar al Déu enclavat que tenia a les mans.

-Sovint -digué molt baixet-, sovint he arribat a pensar que estic foll...

Em vaig acomiadar. No volia que el prior tingués notícia de la nostra conversa.

El germà Eulogi em volgué estirar la llengua però li vaig dir que mestre Ramon no havia volgut ni parlar amb mi.

-Ho entenc -digué el company-. Deu estar avergonyit de les seves paraules. El prior diu que només en el seu diari personal hi escriurà la notícia de la discussió...

-Sí...

Cartoixa de Vauvert, dissabte, dia 20 de setembre de 1311

Al dia següent el prior em donà permís per acomiadar-me del savi. Des d'aquell moment només es relacionaria amb els servents de la cartoixa de Vauvert.

Quan vaig arribar a la seva cel·la l'home resava. Estava agenollat a terra i al seu costat hi estava el seu servent amb el front tocant el trespol. La imatge em semblà

bonica, dos homes distints pregant a un mateix Déu. M'entraren ganes de pregar amb ells a l'estranya Presència, però vaig recordar que havia anat allà a informar i vaig tossir unes quantes vegades. A la fi el mestre em mirà.

El seu esguard estava ple de la bondat de Déu.

-Què voleu?

També la seva veu havia canviat i ara era càlida com una grapada de terra d'estiu.

-Us he d'informar que -I li vaig dir. Però la seva pau interna no s'inmutà.

-Sap que recordava ara fa un moment? -em preguntà.

-No...

-Quan m'estava a la meua cova de muntanya de Randa... a ben poques llegües del Castellitx que enyoreu, i recordava quan podia veure la força de Déu a les cruïlles de les costeres, i la seva llum remullant-se a l'aigua d'enllà del pla, i el seu amor davallant del cel en forma de pluja fecunda... Però ara no puc sentir ràbia pels cors que no es deixen moure per la força de Déu... Ells s'ho perden... i sé que per aquests cors només he de sentir pena.

I mentre parlava ordenà als seus servents que fessin els bolics

-Què fareu ara...?

-Descansaré uns mesos a Vauvert -em respongué-, perquè és un lloc meravellós i ple de pau, encara que els cors que l'habiten no han trobat la pau del moviment, l'amor de la potència fent-se acte, la força de l'acció que pot canviar el món fent-ne el Regne de Déu.

-I després que fareu?

-M'espera el Concili del Delfinat. He d'agrair a Déu que la conversa amb la vostra comunitat m'ha fet veure que encara no puc dir la meua teoria... i que per ara als homes

només ens pot unir l'enteniment accidental del llenguatge... però no l'essencial del cor. Demanaré al Papa Celestí que faci construir arreu del món cristià escoles d'idiomes com les que jo ja he obert...

-Pregaré perquè us facin cas! -li vaig desitjar

-Gràcies... El Papa Nicolau m'escoltà i el d'ara també ho farà però crec que després no faran cas a les meves propostes... Als poderosos els costa gran feina encarnar el que l'enteniment cristià els dicta perquè podrien perdre drets humans i això no els interessa... És per aquest motiu -digué amb molta tristesa- que m'entenen més els savis de París que els sants de Roma.

-Jo vos entenc -li vaig dir.

-Perquè vós germà Justinià -respongué benèvol-, no hi teniu res a perdre.

I ens donàrem un abraç.

Als dies següents a la nostra conversa vaig veure el savi donant voltes pel claustre de la Cartoixa, pensívol com una lluna. Jo hagués parlat amb ell, però no podia. Pocs dies després de la nostra conversa vaig saber que havia partit amb els seus servents. Mai més no ens hem tornat a veure.

Cartoixa de Vauvert, diumenge, dia 21 de setembre de 1311

Ja està tot dit... Només vull que en resti coneixença de la seva conversa amb la comunitat Cartoixa de Vauvert i... de la seva veritat... així com jo la vaig viure.

Ara ja puc morir tranquil perquè els meus dits ja comencen a tremolar amb insistència i no puc ni copiar... i crec que tot el cabdal d'aigua que raja pels boscos

deVauvert m'ha entrat dins els ossos que es dobleguen. Aquest matí feia un fred intens. Les sedes em tenen les orelles baldades. Si per a mi fos no m'hagués aixecat del catre de fusta. L'au de la il·lusió em fuig del cor quan sé que no veuré més al savi...

Penso molt en la meva mare i l'enyoro perquè m'he fet vell i els anys em volen trepitjar el cap i els cucs esperen amb gola la carnassa del meu cos, però també sé que Déu Pare m'espera amb els braços oberts d'ençà del Fill Pròdig... a vegades em pregunto si el fill Pròdig no serà mestre Ramon, o els sarraïns, o els jueus, o el prior, o els companys, o jo... ningú no és sant per Ell mateix sinó per la voluntat de Déu... jo sé que mai no seré fet sant per l'Església, i crec que mestre Ramon tampoc no ho serà perquè penso que el savi ha parlat massa de la glòria de Déu i massa poc de la glòria dels homes.

La campana truca l'ofici de difunts, com ho fa cada nit, amagada dins els plecs de la fosca. Pregaré pels meus pares i per

mestre Ramon i pel qui trobi aquest escrit i per tots nosaltres fins que en el meu esperit s'hi faci present l'au dolça de l'estranya Presència i em porti en els seus braços per a sempre.

Germà Justinà

Cartoixa de Vauvert, París

P.S.: Demano a qui trobi aquest escrit que, si pot, visiti l'illa blava i hi cerqui l'alqueria de Castellitx i porti dues roses a l'Església... després elles mateixes es mesclaran amb la terra d'on sorgiren, on ja les esperarem els meus pares, el savi i jo, en mans de l'estranya Presència. ...He sabut que un altre monjo de Vauvert escriu la vida del Savi... però sense aquest pergami meu no es podrà entendre l'exaltació i humiliació que surarà a la memòria del visitant.

QVAESTIONES PRIMI LIBRI SENTENTIARVM. II

¶ Deus qui es summus in omnibus bonis ad tuam laudem: & honorem incipit disputatio Hæremite & Raymūdi super aliquibus dubiis quæstionib⁹ sententiarum magistri Petri lombardi.

Raymondus Parisius studens statum huius mundi cōsiderans multum doluit: & super hoc potissime q̄ ipse per artem generalem quam sibi dñs deus pro sæculi huius tenebris illustrandis contulerat. Rem xp̄i ecclesiæ publicam promouere nondum potuit: ut optabat: sic ergo tristis tædioq; affectus quadā die ciuitatem exiit ambulauitq; supra rippam fluminis Secanæ causa requirēdi remediū sup dolore suo: & tædio si deus sibi forsitan dare uellet. Cōtingit eūq; sic uenire ad quandā arborem sub cuius umbra quendam hæremitā sedētem reperit: & legentem in quodā libro: quē cum Raymūdus humiliter salutasset resedit iuxta eū querēs ab ipso quis esset: & de quo erat liber in quo legebat. Respōditq; ei dicens q̄ ipse erat hæremita: & q̄ ipse diu Parisius studuerat in theologia ad hoc: q̄ ipse cum libris in quibus studuerat deum melius posset cognoscere: & amare: & ad hoc specialiter se in quodā loco solitario statuit fieri hæremitā perpetuo. Verūtamen quia in isto inquit scripto su

INFORMÀTICA I TECNOLOGIA

ParcBIT

Fins ara hem tingut el bit, que és la mínima unitat d'informació als ordinadors, però aviat en tindrem un altre de BIT, el del parc.

Aquest futur ParcBIT, és una zona que es troba a Palma a la finca de Son Espanyol, devora la universitat.

Per començar pel principi, hauria de dir que ja fa estona es va convocar un concurs d'idees per poder assignar el projecte a un arquitecte, n'hi va haver de tots els llocs de món. Guanyà el concurs sir Richard Rogers, arquitecte reconegut arreu del món.

Aquest arquitecte ja ha presentat el projecte; consisteix en un *tecnòpode* (o *tecnòpolis*), on poden conviure empreses d'alta tecnologia, i la ciutat residencial per viure els treballadors d'aquestes empreses. La ciutat serà autòsuficient, la gent que hi visqui, no tindrà la necessitat d'anar a un altre lloc per poder comprar, per l'oci, etc.

L'estructura de la ciutat residencial serà molt particular, ja que es troba al centre d'una petita vall. S'anirà construint del punt més baix cap amunt. A la zona central hi haurà l'edifici singular de la ciutat, amb una font (abans un gran llac, però per la manca d'aigua s'ha hagut d'eliminar). A més la ciutat tindrà tres zones diferenciades, una pels professionals dels sectors d'alta tecnologia, una l'altra per les persones d'aquí, que els interressi viure a aquell lloc, i la darrera seria per la gent que s'encarregaria de les explotacions agrícoles dels voltants de les ciutats (pagesos). Aquestes tres comunitats es troben solapades, amb una gran densitat de cases al centre, i una molt menor als llocs de més altura de la vall. Respecte al que estam avesats, aquest tecnòpode té unes característiques diferents als nostres pobles i ciutats, ja que es dona una importància molt gran al caire ecològic; respecte al tema de la manca d'aigua, s'ha dissenyat un sistema de depuradores per així poder arribar a reciclar el total utilitzat de l'aigua; l'aigua depurada seria utilitzada per l'agricultura i la font artificial, amb aquest sistema el consum d'aigua diari es redueix una tercera part. Les cases es construiran

de forma intel·ligent (com les d'abans), a fi de que es pugui aprofitar la calor del Sol, a l'hivern, i les corrents d'aire a l'estiu; també hi ha la novetat que s'ha fet un estudi per poder millorar molt més la rentabilitat de les zones agrícoles. Una millora que destaca molt respecte als nostres pobles és el problema circulatori, el primer punt consisteix en deixar que circulin molts pocs cotxes pels carrers, ja que s'intenta fer una ciutat on tots els seus habitants es coneguin, i puguin relacionar-se completament, així si no hi ha cotxes, els al·lots podran anar tots sols a l'escola pels carrers sense por a ser atropellats, la gent major creuarà els carrers sense por, etc, com a segona idea és el traçat dels carrers: l'esquema gràfic seria la d'un arbre, on el tronc serien les vies ràpides i principals, on allà si que hi hauria cotxes, després hi hauria uns carrers més estrets (branques gruixades) on ja hi hauria més restriccions respecte als cotxes, i on s'hauria d'anar més lentament, i per acabar uns carrers més petits sense sortida que donarien a les darreres cases.

Aquesta ciutat de 4000 habitants, serà autònoma funcionalment del reste de l'illa, la gent no tindrà necessitat de sortir d'ella per comprar, treballar, etc., en una paraula, podrà viure allà sense sortir gens. També cal dir que es trobarà desconectada de Ciutat i la resta, a no ser per la carretera de Valldemossa. Per això hi ha el perill que es converteixi en una espècie de colònia separada del reste, d'un país estranger dins Mallorca.

Guillem Vanrell

Titoieta Ràdio

108 FM

Emissora Municipal d'Algaida

Continuen durant el mes de juny els ENRENOUS de Titoieta Ràdio.

El passat dijous, 9 de maig, Titoieta Ràdio va complir els 9 anys de funcionament. Per celebrar l'aniversari, els promotors de l'emissora municipal han preparat un conjunt de propostes lúdicoculturals obertes a tothom. Els actes, agrupats amb el nom d'*Enrenous*, començaren el 25 de maig i continuaran durant el mes de juny. Inclouen activitats relacionades amb la ràdio, la literatura, la música folk, la cultura pop i la gastronomia.

Els *Enrenous* de TR compten amb el suport del Consell Insular de Mallorca, l'Ajuntament d'Algaida, l'Obra Social i Cultural de "Sa Nostra" i del diari El Dia del Mundo.

Et convidam a participar-hi!

8 DE JUNY 22'00 HORES		ENRENOUS de TITOIETA RÀDIO	
CONCERT DE COANEGRA <i>Coanegra és un grup que recerca la sonoritat de les mediterrànies.</i> ENTRADA GRATUÏTA			
TITOIETA RÀDIO		CASAL PERE CAPELLÀ Carrer dels Cavallers, 24 ALGAIDA Consell Insular de Mallorca EL DIA DEL MUNDO	

15 DE JUNY 21'30 HORES		ENRENOUS de TITOIETA RÀDIO	
		4t SOPAR CONCURS PREMI AL MILLOR PLAT SALAT I AL MILLOR PLAT DOLÇ <i>Cal presentar un plat per a 4 persones a punt de menjar.</i> <i>Apunteu-vos abans del 13 de juny a les oficines de la Casa de la Vila</i> <i>Telèfon 12 50 76.</i>	
AJUNTAMENT D'ALGAIDA EL DIA DEL MUNDO		CASAL PERE CAPELLÀ Carrer dels Cavallers, 24 ALGAIDA TITOIETA RÀDIO	

21 DE JUNY 22'30 HORES		ENRENOUS de TITOIETA RÀDIO	
VIVIAN CAOBA PRESENTA L'ESPECTACLE PROTEGIDA POR LA LUZ DEL FOCO <i>Un show piro-musical amb l'actuació estelar de la popular Vivian Caoba.</i> ENTRADA GRATUÏTA			
TITOIETA RÀDIO		CASAL PERE CAPELLÀ Carrer dels Cavallers, 24 ALGAIDA AJUNTAMENT D'ALGAIDA EL DIA DEL MUNDO	

ESPORTS

FUTBOL

Aquest mes de maig tots els equips del C. E. Algaida han acabat les diferents competicions.

Malgrat que els quatre darrers partits de lliga han estat positius per l'equip representatiu del Club no ha bastat per quedar dins els tres primers classificats que, en principi, donen plaça a Preferent. Ha acabat en una molt bona quarta posició que deixa una esperança a pujar segons el que facin els equips implicats en les promocions.

Els darrers resultats han estat:

Rotlet Mol.-Algaida 2-2
Algaida-Porto Cristo 4-3
S. Eugènia-Algaida 1-1
Algaida-Murenc 3-0

Vos oferim un resum final del que ha estat la temporada amb dades que ha confeccionat el delegat Gabriel Bibiloni.

La resta dels equips inferiors, excepte els cadets, ja han acabat.

El juvenils perderen el darrer partit davant el campió del grup, Son Ferrer, per 1-7 i han quedat avantpenúltims del grup.

Els cadets, a falta d'un sol partit, estan a la meitat de la taula.

Darrers resultats:

Porreres-Algaida 2-2
Algaida-Can Picafort 0-2
Petra-Algaida 1-2
Algaida-Espanya 3-8

Futbol escolar

Aquest passat mes de maig se celebrà a Petra el torneig de futbol escolar amb una molt bona actuació de l'equip d'Algaida ja que es classificà en cinquena posició després de comandar

Entrenador: Joan Reynés

Partits	Guanyats	Empatats	Perduts	Punts
15	9(60%)	1(6'7%)	5(33'3%)	28

Entrenador: Joan Garau

Partits	Guanyats	Empatats	Perduts	Punts
19	11(57'9%)	6(31'6%)	2(10'5%)	39

Total

Partits	Guanyats	Empatats	Perduts	Punts
34	20(59%)	7(20'5%)	7(20'5%)	67

Golejadors

Manolo	30	Ioni Serra	2
Tià Vega	10	Sion	2
Paquito	6	Palomo	1
José Vicente	6	Sastre	1
Mateu	5	Guem de S'Hostal	1
Riera	5	Total	75
Barquero	4	En contra	39
Toni Llaneres	2		

el seu grup a la primera ronda sense perdre cap partit.

Un total de 24 equips de la comarca participaren al torneig i la classificació final fou:

1. Artà
2. Petra
3. Escola Nova de Porreres
4. Vilafranca
5. Algaida
6. Llucmajor

2on Torneig Futbol-7

Sant Jaume 96

Amb una inscripció rècord de 17 equips arrenca el II Torneig de futbol-7 a partir del 5 de juny.

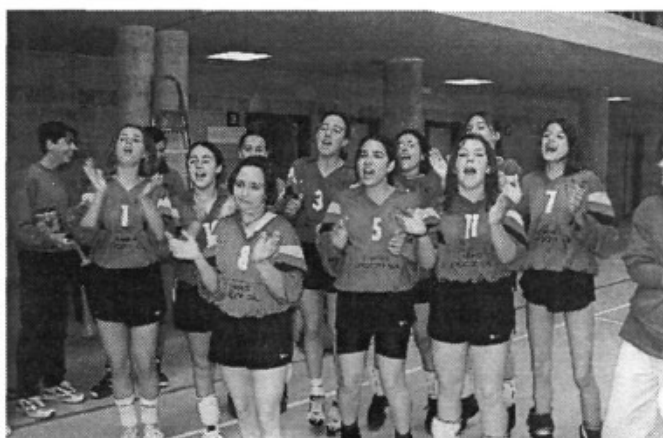
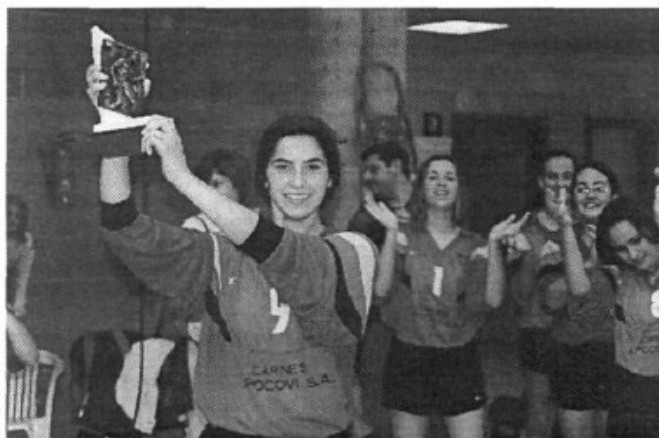
Aquest torneig, dividit en dos grups, acabarà per les Festes de Sant Jaume. Segur que l'animació al camp d'Es Porrassar serà molta ja que cada dia hi haurà partits.

VOLEIBOL

A LA FI, CAMPIONES!

Els equips de voleibol algaidins recordaran l'any 96 com un any d'èxits amb abundància per la quantitat d'equips que han arribat al punt més alt del PODIUM BALEAR.

Per primer cop en la història del voleibol a Algaida l'equip cadet del C. V. Algaida ha aconseguit ser Campió de Balears amb un partit d'infart, trepidant i que farà història; va guanyar els tres partits per 3-0 contra el Campió de Menorca, el d'Eivissa-Formentera, però el millor partit, que també va guanyar per 3-0, fou contra el Sant Joses Obrer, campió de la lliga i que ens havia guanyat els dos partits de lliga.

Èxit del voleibol algaiddí. Aquí podeu veure l'equip cadet femení Campiones de Balears 96, el moment d'alegria en què recullen el trofeu, la seva capitana Francisca Pocoví i també l'expedició infantil a Menorca, campiones de Balears de Centres Escolars.

Les jugadores botaven d'alegria i no era per manco. Aquest triomf les duia a Logroño a participar a la fase de sector del Campionat d'Espanya.

A la població d'Arnedo es va jugar la fase de sector i es va perdre contra el campió de Castella-Lleó (un equip molt potent d'una lliga de set províncies) amb un resultat de 3-2 que demostra l'alt nivell de les nostres jugadores que es desferen dins la pista i quedaren sense alè, però varen deixar el nom d'Algaida ben alt. La majoria de les nostres jugadores, pel seu joc i simpatia, varen haver de signar autògrafs a un nombrós grup d'admiradores.

Si el mes passat anunciàvem que l'equip infantil

femení unificat del C. P. P. Pou havia quedat campió de Balears de Centres Escolars, ara confirmam les dades del 15 al 21 de juny per a la celebració del Campionat d'Espanya que enguany se celebra a Mallorca a la zona de Calvià.

Molta sort!

Voleibol de promoció

Vaja quina temporada la dels equips de C. V. Algaida en la seva participació a les finals de Mallorca.

Aleví masculí:

5è classificat al campionat de Mallorca celebrat a Inca.

Aleví femení

5è i 6è classificats (equip A i equip B) a Alaró. L'equip A va dur la mala sort que a les semifinals li tocà enfrontar-se

al campió; així i tot, només va perdre un partit.

Infantil femení

Les jugadores d'aquesta categoria estan disputant la fase final i han guanyat tots els partits de la 1ª fase del campionat de Mallorca; el primer cap de setmana de juny juguen per ocupar un dels 4 primers llocs. Les jugadores, encara que molt joves, estan molt il·lusionades i els seus entrenadors acompanyants Miquel Artigues i Francisca Pocoví confien molt en elles.

Benjamí mixt

Aquesta categoria ha aconseguit un èxit aclaparador ja que l'equip A va quedar 5è classificat i l'equip B va dominar la competició i de manera especial les semifinals i finals celebrades a Petra guanyant tots

els partits per 2-0 quedant així Campiones de Mallorca.

Semifinals:

Algaida-Llevant 2-0

Algaida-Son Servera 2-0

Sa Pobla-Algaida 0-2

Finals:

Algaida-N. Sr. Esperança 2-0

La Consolació-Algaida 0-2

Les jugadores Cristina Ferragut, Catalina Ma. Fullana, Joana Ma. Mut, Ma. Antònia Sastre, Ma. Antònia Pocoví, Ma. Francisca Veny (capitana) i els seus entrenadors acompanyants Isaac Draper i Felip Gelabert estaven molt satisfets i celebraren l'èxit amb els seus companys de l'escola.

Infantil masculí

Aquest equip, entrenat per n'Andreu Gelabert durant

poquíssim temps, ja que havien de compaginar el voleibol amb el futbol, ha participat a les finals de Mallorca celebrades al Polesportiu Mateu Canyelles d'Inca i s'ha enfrontat a equips de molt nivell com el Verge de Montission de Porreres, campió l'any passat. Es pensava que l'important era participar i fer un bon paper, però a força de ganes i coratge els partits varen caure un darrera l'altre cap al costat algaidí.

Semifinals:

Algaida-S. Tomàs 3-1

Llevant-Algaida 0-3

Sel. Alaró-Algaida 0-3

Finals

Algaida-N. S. Esperança 3-1

V. Montission-Algaida 1-3

En conseqüència, l'equip

infantil masculí per primera vegada ha quedat Campió de Mallorca.

Els jugadors Andreu Trobat (capità), Miquel Blascos, Teo Salas, Mateu Juan, Toni Sánchez, Mateu Isern, Jordi Llopart, Sebastià Nadal Urrea, Jaume Oliver, Gabriel Massot, Isaac Draper i Felip Gelabert no se'n podien donar passada de l'excel·lent campionat realitzat i ara són els "amos" d'un trofeu que han hagut de suar.

Enhorabona a tots els equips tècnics i directiva del C. V. i al C. P. Pare Pou per la gran quantitat d'èxits d'aquesta temporada i sort al Campionat d'Espanya.

JOAN TROBAT

CELEBRACIÓ DEL 25è ANIVERSARI DEL CLUB ESPORTIU ALGAIDA

INTRODUCCIÓ.

Ara fa vint-i-cinc anys, un grup d'aficionats es reuniren per recuperar el futbol a Algaida. Aquests Socis Fundadors, amb molt pocs medis, però amb molta il·lusió i amb l'ajut de molts altres aficionats anònims feren possible el somni i un ja llunyà sant Jaume de l'any 1971, el Club Esportiu Algaida es presentava al poble.

Durant aquests anys, el Club ha tingut moments d'eufòria, ascens a la categoria de Regional Preferent, la temporada 1978-79. També ha tingut moments trists, a vegades a punt de desaparèixer, però sempre els aficionats han aconseguit l'objectiu de mantenir el Club.

Són vint-i-cinc anys de història, a un poble petit com Algaida, és la història del seu esport. Molts pocs són els jovenets que en aquests vint-i-cinc anys no hagin jugat a futbol amb el Club.

Per fer homenatge a tota aquesta gent que durant aquest temps s'ha dedicat al Club d'una manera desinteressada, el Club vol celebrar les seves noccs d'argent de la millor manera possible.

Aquest és el projecte de programa que en un principi té previst el Club. Falten confirmar els equips que en les diferents categories jugaran els partits que per celebrar l'aniversari ha programat el Club.

AVANÇAMENT DEL PROGRAMA**Divendres, 19 de juliol.**

A les 22,00 hores. **Conferència:** *La història del futbol a Algaida* a càrrec de Pere Fullana Puigserver. A l'Auditori del Casal Pere Capellà.

Dissabte, 20 de juliol.

A les 20,00 hores. Inauguració de l'**Exposició** *El futbol a Algaida*. Sala d'exposicions del Casal Pere Capellà.

A les 22,00 hores. Sopar 25è Aniversari del C.E. Algaida. Homentge i lliurament de plaques i insígnies del Club als Socis Fundadors i Presidents que durant aquest vint-i-cinc anys ha tingut el Club. Assistència de les primeres autoritats esportives de Mallorca.

Diumenge, 21 de juliol.

A les 19,00 hores. Partit de futbol entre els jugadors que durant aquests vint-i-cinc anys han jugat amb el Club. Camp Municipal de Futbol es Porrassar.

Dimarts, 23 de juliol.

A les 22,00 hores. **Conferència.** Falta la confirmació dels ponents. Casal Pere Capellà.

Dijous, 25 de juliol.

A les 18,30 hores. **Partit del 25è aniversari.** C.E. Algaida (Primera Regional) i un altre equip. Camp Municipal de Futbol es Porrassar.

Divendres, 26 de juliol.

A les 11,00 hores. Futbol cadet entre el C.E. Algaida i un altre equip. Al Camp Municipal de Futbol es Porrassar.

Dissabte, 27 de juliol.

A les 10,00 hores. Futbol aleví. El C.E. Algaida s'enfrontarà amb un altre equip.

A les 11,30 hores. Futbol - 7. El C.E. Algaida contra un altre equip. Al Camp Municipal de Futbol es Porrassar.

Diumenge, 28 de juliol.

A les 17,00 hores. Futbol infantil. El C.E. Algaida i un altre equip.

A les 19,00 hores. Futbol juvenil. El C.E. Algaida contra un altre equip. Al Camp Municipal de Futbol es Porrassar.

Falta confirmar alguns d'aquests actes. Les dates i els horaris dels partits que se celebraran durant les festes també poden canviar ja que falta confirmar els equips que participaran en aquests partits.

Us anirem informant, bé des d'aquestes mateixes pàgines o bé mitjançant la publicació d'anuncis pels cafès i altres comerços del poble.

PINA

ES RESTAURANT DES MOLÍ

Pina ja ha arribat
a ser popular, es pot dir;
en primera, es Molí,
restaurant anomenat
que tothom que hi ha anat
torna quedar convidat
per altre pic tornar-hi;
fan un menjar mallorquí
molt bo i ben arreglat,
el qui hi ve i l'ha provat
de tant que li ha agradat
no se cansarà de dir:
jo no me'n puc avenir
de lo bé que m'han tractat,
casi pertot he trescat
i és lo millor que he trobat
dels puestos de per aquí.

El qui parla bé conhorta
i tothom el pot sentir;
qualsevol vulgui venir
aquí trobareu ca vostra.
Quan mos toquen a sa porta
de gust els volem servir
si està dins la mà nostra
perquè aquí estam a posta
perquè la gent doni mostra
que no tengui res que dir,
i es restaurant des Molí
ha arribat a ser a la fi
popular per tot Mallorca.

TOMEU OLIVER "SEGUÍ"

KALENDARI ALGAIDÍ

CULTURES DE JUNY, SEGONS PAL.LADI

Diu aquest savi naturalista que lo mes de juny presenta les delícies de la primavera. La terra deu estar preparada i los clots fets de set en set palms per a los melons; és menester plantar los que s'han criat als planters amb tot lo fens que podrà quedar agafat a la rel de la planta al temps d'arrencar-la; se posaran algunes plantes juntes i quan hauran pres força s'aclariran.

També es poden empeltar los tarongers, figueres, oliveres, ametllers, llores i altres arbres semblants. En les terres fredes és bo sembrar lo mill i lo panís; arrencar los alls, sembrar les borratxes, les cols i altres castes d'hortolisses, a fi que sien primerenques. Se planten cols i cols flors que cabdellen aviat, api, porros, les cebes sembrades últimament. Aquestes plantes se regaran los primers dies. S'han de reconèixer amb freqüència los arbres fruiters, terure los brots nous com també a les parres, lligar les branques que serà menester tallar aquelles que s'anomenen goloses que per massa robustesa danyen les altres. Se tindrà la mateixa atenció per los arbres que són de soca alta o de casta petita; aquest és lo temps propi per donar a los arbres la forma que es vol. Quan estan massa carregats de fruita, serà bo aliviar-los arrencant la més dolenta; d'aquest modo los arbres se conserven i la fruita és més grossa i més segura. Se sembren fasols, naps i raves. Se comença d'empeltar d'escutet presseguers sobre ametllers i pruneres; i a mig del mes és bo collir i batre les faves, ciurons i altres llegums si estan secs. Diu lo mateix Pal.ladi que no s'han de regar les figueres, perquè d'aquest modo maduren més aviat les figues i són més saboroses.

La llana tosa en aquest mes o temps és millor que en altre perquè és més suada. En aquest mes són perilloses les malalties de pit i de freixura; si se senten los primers trons, signifiquen abundància de pa i pesca, però falta de fruita, segons lo sentir de Leopoldo, en los regnes que se sentiran.

En aquest mes se poden plantar esqueixos de clavellines, però ha de ser en terra fluixa. Se poden arrencar les tulipes i francesilles si tenen les fulles seques i posar-les a secar en una part ben eixuta.

Pàgina de l'Església

PARRÒQUIA SOLIDÀRIA D'ALGAIDA

"A Mallorca l'Església ha de ser mallorquina, oberta a l'Església universal, acollint fraternalment tothom qui confessa la mateixa fe i és conduït pel mateix Esperit. Primerament aquí, a Mallorca, la nostra Església ha de fer entenedor i vivificant l'Evangelí, dins el solc cultural i existencial del nostre poble. És aquí que, amb el fang i la història i la cultura del poble mallorquí, l'Església ha de ser Cos de Crist, animat per l'Esperit".

PERE J. LLABRÉS

TRIBUNA

La pregària: Una necessitat dels cristians.

Partiré de la meva experiència de pregària i comunicació amb persones que volen pregar i s'hi esforcen.

La pregària és necessària per viure en cristià; si bé és una d'aquestes necessitats naturals que n'hi ha prou en deixar-les posar en funcionament... el cor humà prega espontàniament, sempre que no li imposen coses estranyes, sempre que els prejudicis absurds no li impedeixin... Davant la vida, els esdeveniments d'aquesta i els grans successos brolla espontàniament la pregària, és ha dir, el diàleg superior a nosaltres i que dona el sentit a la vida i a les seves manifestacions.

Per a mi, pregar és una activitat que he practicat des de nina i molt especialment des del moment que vaig voler entregar la meva vida al Senyor en la vida religiosa... La pregària ha passat les mateixes etapes de la meva vida espiritual; segons la imatge que m'he format de Déu així ha estat la meva pregària. També segons els meus dubtes la meva pregària ha tengut dificultats... Una de les preguntes que vaig tardar en respondre'm va ser si pregar és una activitat espiritual o és una activitat psicològica. I ara em fa rialles perquè això és com preguntar-me si pregar és una activitat de l'ésser humà que menja i dorm o si és una activitat de l'ésser humà sublim, fill de Déu. Crec que les dicotomies són funestes. És tota la persona humana amb totes les seves dimensions la que prega i tot l'ésser humà el que prega, per tant, la postura del cos, el lloc, la llum, el silenci, la música, etc... tot és pregària i tot forma part de la pregària.

L'ésser humà, el microcosmos misteriós, entra en contacte amb Déu creador de tot i de tots i amb si mateix per mitjà de les antenes de què disposa: sentits corporals, sensibilitat, memòria, intel·ligència, voluntat. Tots els elements de què disposam per a la comunicació els dinamitzam quan volem pregar i quan pregam.

Per què ens resulta difícil pregar?

Primerament, crec que és manca de costum i, en segon lloc, a causa dels prejudicis. Si no fos per això la pregària es dona espontàniament. Una altra cosa és el dubte de si hem pregat o no hem pregat i els entrebancs que sorgeixen. Uns dels obstacles més grossos que he pogut constatar en persones que volem pregar és l'enorme dificultat per entrar al seu interior, com si tenguessin por de trobar-se amb fantasmes que els poden espantar o com si es poguessin trobar amb una realitat que no volen ni aprecien. La pregunta "d'on surt la por?" crec que té múltiples respostes. Si bé el cor nafrat, les mancances afectives, les fragilitats emocionals són grans entrebancs per pregar quan, paradoxalment la pregària és una activitat terapèutica per excel·lència ja que ningú com el Senyor és "el qui cura el cor desfet i embena les ferides", es tracta d'una dificultat inicial ja que la persona capaç de superar aquesta primera dificultat experimentarà tal consol i sanació que ja no podrà deixar de pregar; amb aquest contacte personal amb el que el Senyor es trobarà amb la font d'on brolla l'aigua de la vida, que assacia la set per a sempre.

Provem-ho! Comencen dedicant un temps diari encara breu. Prenguem el llibre dels Salms i experimentem com l'Esperit del Senyor ens guia en aquest camí meravellós de comunicació amb el Pare Déu, amor sense límits, per Jesucrist que és camí veritat i vida nostra.

MARGALIDA MOYÀ

Revista Quimeres, publicació mensual de Joves d'Església. Número 72. Maig 1996.

AVÍS ALS LECTORS

La Pàgina de l'Església no es publicarà durant els mesos d'estiu. Tornarem a les pàgines d'Es Saig el pròxim mes d'octubre coincidint amb l'inici del nou curs a la parròquia solidària d'Algaida.

Amb quin temps vos quedau, amb el temps de jove, o el d'ara?

El d'abans l'únic atractiu que té és que noltros érem més joves, però el d'ara és millor.

Una cosa que puc dir és que la meua dona, quan morí no hi havia ni assegurances ni res. Quan va emmalaltí va coincidir amb l'arribada de la penicilina, que es pagava a preu d'or, però vaig haver d'arreglar-me totsol per comprar-ne, fins que vaig acabar el doblers, així i tot feia tot el possible per aconseguir-la.

Xerrant de coses d'ara: sabem que el cap de setmana passat van preparar-vos una festa a Lluc, com va anar això?

Bé, com que el primer de maig feia els vuitanta anys, vam decidir anar a fer una volta amb bicicleta per celebrar-ho. La volta va esser: Algaida - Sta. Eugènia - Sta. Maria - Bunyola - Puig Major - Soller - Lluc - Inca - Algaida, hi havia uns 135 kilòmetres.

La cosa va anar així: tots els que hàviem de pujar ens vàrem veure a Can Penasso, devers les 8 del dematí. N'hi havia de molts de llocs: Palma, Llorito, Sineu, Vilafranca, Manacor,..., però n'hi va haver molts que no van tenir coratge de pujar, i van venir amb cotxe. Quan feia una estona que pedalaven, ens aturàrem al mirador de les Barques a berenar, i també brindàrem tots junts, i després tots per amunt, no n'hi va haver cap que no arribàs, tots vàrem arribar a dalt, i per acabar cadascú cap a cases, vàrem arribar a Algaida devers les 2 del migdia.

Una curiositat d'aquest dia és que es vespre me van demanar per l'esbraonada, i els vaig dir que havia llevat herba tot l'horabaixa, i no ho van creure.

L'afició per la bicicleta, d'on va sorgir?

Quan em van començar a agradar les bicicletes va esser d'al·lot. Una vegada als 16 o 17 anys, venia de Sant Jordi, i a les costes de Xorrigo, va passar en Nicolau, ja m'hi vaig aferrar darrera, i per amunt fins que vam arribar a dalt, es va girar i me va demanar d'on era, jo li vaig contestar d'Algaida, i es va tornar girar cap envant i va seguir el seu camí.

Anar en bicicleta m'agrada molt, però m'agrada anar per amunt, les baixades em fan un poc de por, crec que estic més temps per baixar que per pujar.

Ara que ja teniu 80 anys, deveu esser el més veterà de Mallorca?

No, en Joan Frontera té un mes més que jo. Però ell ja no pujaria al Puig Major, ha tingut un parell de soscaires i s'ha mig retirat.

Amb això de les bicicletes, trobau que hi ha perill amb tants de ciclistes a les nostres carreteres?

Hi ha perill, l'altra dia, quan vam anar a Lluc, hi havia la carreteta plena de bicicletes, i molts de cotxes. Si baixant dins un revolt et trobes amb una camió, és molt perillós.

Jo una vegada baixant de Cura a la corba que hi ha entre Gràcia i Sant Honorat, em va explotar la roda, i vaig quedar mig penjat a la paret, el que m'anava darrera va agafar-me per les cames i em va estirar cap a damunt la carretera. Jo anava ple de sang, i una furgoneta em va acompanyar fins a Lluçmajor.

D'anècdotes, segur que en tindreu qualcuna?

I moltes. Una vegada feia la volta Santanyi - Felanitx - Manacor, quan vaig arribar a Manacor, vaig foradar, i com que era diumenge, vaig haver d'arribar fins aquí foradat.

Una altra vegada als 22 anys, vaig partir cap a Soller - Deià - Valldemossa, i quan havia de tornar cap aquí em vaig equivocar de camí i vaig prendre cap a Estellencs, tots els camins eren de carro, i amb les pedres vaig tornar a foradar, i fins a Algaida vaig anar foradat.

Vaig córrer poques carreres, a una que vaig guanyar va esser a s'Indioteria, i va donar-me un pa, i a una altra vaig guanyar 75 pessetes.

Sabem que a vegades partiu totsol amb la bicicleta, vos heu trobat qualque vegada 'estret'?

Això de partir totsol, ho faig poques vegades, només vaig a prop del poble. Tenc un parell d'itineraris: Sencelles - carretera vella de Sineu - Sta. Eugènia, una altra podria esser: Pina - Sencelles - Biniali - Sta. Eugènia. Aquestes són les meves voltes, màxim 50 kilòmetres.

No he tingut res més que la que he contat de la caiguda a la baixada de Cura.

Tant de voltar amb bicicleta, haureu recorregut tota Mallorca, quin lloc vos agrada més?

Tota, i una parell de vegades. Ara encara puc anar per tot, llevat de la zona d'Andratx, que la carretera s'ha posat molt perillosa.

La zona que més m'agrada és la que va de Lluc fins a Pollença. Ara hem de partir amb en Guillem i en Miquel fins al far de Formentor, que segur que ens agradarà molt.

Quins consells ens donaríeu, per poder arribar a la vostra edat amb aquest esperit tant jove?

Una cosa que puc dir és que no fum ni bec (vi un poc). El ciclisme es tracta d'estar-hi avesat, si un practica regularment no és tant mal de fer.

Una cosa molt important és no prendre coses 'rars', per poder fer més via. Una vegada a una carrera que hi havia tots els bons de Mallorca, em van donar una beguda estranya, però no em vaig donar compte de lo que era fins que vaig veure que jo anava ben tranquil, i els altres no em podien seguir, a l'sprint', em va pegar una pedra i em sortí la cadena, i encara vaig arribar al mateix moment que el que ho disputava amb jo de tant llançat que anava.

Poc després vaig deixar les carreres ja que a un 'sprint' em va sortir una nina del públic, i per no passar-li per damunt vaig frenar, i van ser els altres corredors qui em van passar per damunt.

Les carreres d'ara vos agraden o trobau que són massa tècniques, i no hi poseu tant d'esforç com abans. I de corredors quins vos ha agradat més?

Les carreres que donen per la televisió m'agraden molt, les mir totes. M'agraden tots els esports, però les bicicletes és el millor.

Dels corredors, el que m'ha agradat més ha estat en Perico Delgado, era un home molt sacrificat, a una costa, estirava fins que partia totsol, i si no bastava una vegada, dues, fins que ho aconseguia. Tothom alaba en Miguel Indurain, i és vera que és bon corredor, però no és el mateix, no dóna espectacle, es veu com un home fred i calculador, que just dóna el necessari per guanyar, és massa tècnic. I un corredor d'abans puc anomenar el belga Eddy Merckx.

El que hem escrit d'aquesta xerrada que férem amb l'amo'n Miquel, només n'hi ha una part, ja que parlàrem de moltes coses, però per raons d'espai, no hi han cabut totes.

Pere Mulet i Guillem Vanrell

UNA XERRADETA AMB...

L'amo'n MIQUEL 'BATLE'

La xerradeta d'aquest mes, l'hem feta amb un ciclista aficionat, l'amo'n Miquel Oliver Capellà, que malgrat la seva edat, encara li sobren les forces per arribar pedalant a qualsevol lloc de Mallorca. Això sí, per fer-la hem esperat que acabàs l'etapa de Giro d'Itàlia.

Quan i on vàreu néixer, l'amo'n Miquel?

Vaig néixer a Sa Tanqueta Vella (carrer de Ramon Llull), al número 11, actualment és el 13, ara ha fet 80 anys.

I de jove, ja hi anàveu en bicicleta?

Abans això de les bicicletes era una rialla, jo sortia al carrer amb una de 6 reals amb uns tubulars Michelin. La primera bicicleta que vaig tenir la vaig esbucar correguent per tota Mallorca.

Els entreteniments que teníeu havien d'esser molt diferents dels d'ara, què en trobau?

Els entreteniments d'abans no són com els d'ara, els de la nostra joventut els teníem sense doblers, i ara si no duen la butxaca plena pareix que no poden fer res. També s'ha de dir que en teníem pocs de divertiments, una cosa que record és que el cinema valia 5 cèntims, i mu mare havia de trescar mitja casa per trobar-los. Abans no n'hi havia, no com ara.

Les coses han pujat molt de preu; abans amb un velló podies tenir un cafè, una ensaïmada i copa.

També anàreu a la guerra?

A combatre a la guerra no hi vaig anar. Però el que vaig fer va esser que me van embarcar al "Velasco Ceuta" un parell d'anys amb infanteria de marina, després vaig estar a Cartagena una temporada, i després me van llicenciar.

El que si férem va ser que amb un parell de companys vam anar a l'Ebre a veure de prop la guerra, que per cert, ens arriscàrem molt ja que ens posàrem entre els dos focs sense tèmer-nos.

Quina feina féreu de jove?

Tota la vida he fet de foraviler i jornalier. Féiem moltes hores de feina, i guanyàvem molt pocs doblers. Per fer forats de 5 i 6 metres de fondària pels arbres, guanyava 4 pessetes cada dia, fent feina de sol a sol.

De pagès vaig guardar cabres fins que les vam canviar per ovelles, i amb elles en vaig tenir prou fins al retiro.

De la vida d'abans a la d'ara, les coses han canviat molt, què en pensau d'aquest fet?

Que els canvis són molt bons, tot el que sigui millorar i avançar és bo. Allà on no hi havia cap dobler, ara al manco n'hi ha un parell.

(Continua a la pàgina 46)